

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνος.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 45

35ῃ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀ ἡ ἐρώτησις αὐτῆς τῆς «Κυριακῆς» ἔλεγε: «Ποῦ ἦταν τὸ πρῶτον κομιχοτραγικὸν ἐπεισόδιον ποὺ σὰς συνέβη, καὶ ἂν ἦσαν καὶ ἐγὼ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως καὶ ἔλαβαν μέρος στὴν Κυριακῇ, ἀσφαλὲς θὰ ἔπαρνα τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἀλλὰ ἡ Διάπλασις δὲν ἔδωκε τέτοια ἐρώτησις, καὶ ἂν τὸ ἐπεισόδιον ποὺ μοῦ συνέβη θὰ φαίνετο κομιχο στους ἀλλοις, γιὰ μένα ζῶς ἦταν ὑπερτραγικότερον!» Ἐπειτα ἔχει περάσει πρὸ πολλοῦ ἡ ἐποχὴ ποὺ φοροῦσα κοντὰ παντελόνια καὶ ἦμουν συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως. (Μ' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ πῶς ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ φοροῦν κοντὰ παντελόνια, γιὰ πολλοὶ φοροῦν καὶ μακρὰ.) Καὶ τέλος, ναι μὲν ἔλαβα μέρος στὴν 35ῃ Κυριακῇ, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς θυμὰ καὶ καθόλου ὡς διαγωνιζόμενος... Τώρα μοῦ φαίνεται πῶς σὰς ἀκούω νὰ φωνάζετε: «Τί; τί; ὅστε καὶ σ' αὐτὴν τὴν Κυριακῇ ἔγινε ἐπεισόδιον;» Ναι, φίλοι μου, ἔγινε καὶ παράγει. Ἀλλὰ σὰς τὸ δοκίμαζομαι μὲ τὴν χεῖρα

ἐπὶ τῆς καρδίας, πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ δράστης δὲν ἦμουν οὔτε ἐγὼ, οὔτε ἡ Ἀγάπη, οὔτε κανέναν ἄλλον ἀπ' τὸ σπιτικό μας, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ Πεπρωμένον, ἐνσαρκωμένο στὸ πρόσωπο τοῦ Κυριαίου, τοῦ καινούριου μικροῦ μας ὑπέρθε.

Ὁ Κυριαίος αὐτὸς μᾶς εἶχ' ἐρθεῖ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὸ χωριό του. Πρόθυμο παιδί τὸ κακόμοιρο, ἥσυχο, ἐργατικό, ἀλλὰ ἕνας βλάκας, μὰ τί βλάκας! Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι μιὰ φορὰ ἤθελα νὰ βάλω σπύρτα στὴ σπιρτοθήκη καί, ἐπειδὴ ἔρχονταν λίγο μακριὰ, τοῦ εἶπα νὰ κόψῃ τὶς ἀκρες. Κι' αὐτὸς ἔκοψε... τί νομίζετε;... τὰ κεφάλια! Σπύρτο μονάχο κι' ἀκέφαλο λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κυριαίος! Κι' ἐγὼ πού τὰ προαισθάνομαι ὅλα, ἔλεγα στὴν κυρία Διάπλασι:

— Αὐτὸς μὲ τὴν κουταμάρα του θὰ μᾶς κάμῃ καμμιά μεγάλη ἰστορία.

— Μπα, θὰ μάθῃ, θὰ διορθωθῇ, ἔλεγε ἡ κυρία Διάπλασι. Καί ὁ Κυριαίος μὲν δὲν διορθώθηκε, μᾶς διόρθωσε ὁμῶς ἐμᾶς γιὰ καλὰ. Κι' ἄς εἶχαμε λάβει ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα γι' αὐτὴν τὴν Κυριακή.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶπα, κυρία Διάπλασι, θὰ τὴν κάνω ἐγὼ ἀποκλειστικῶς, μόνος μου. Δὲν θέλω οὔτε Ἀγάπες, οὔτε Ἐλπίδες, οὔτε Κυρά-Μάρθες, οὔτε Πίσσες, οὔτε κανένα. Ἀλλοιῶς, παραιτοῦμαι.

— Καλὰ, Ἀνανία, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασι. Κάνε ὅπως θέλεις. Ἄν ὁμῶς θελήσῃς νὰ σὲ βοηθήσουμε...

— Ὅχι! φώναξα ἀγοιμένος καὶ χτύπησα τὸ πόδι μου στὸ πάτωμα. Δὲν θέλω οὔτε νὰ με πλησιάσῃ κανέναν. Ὅλοι μὲ ζαλιζοῦν, μὲ μπερδεύουν, μὲ γρουσουζεύουν, μὲ κάνουν νὰ τὰ χάνω.

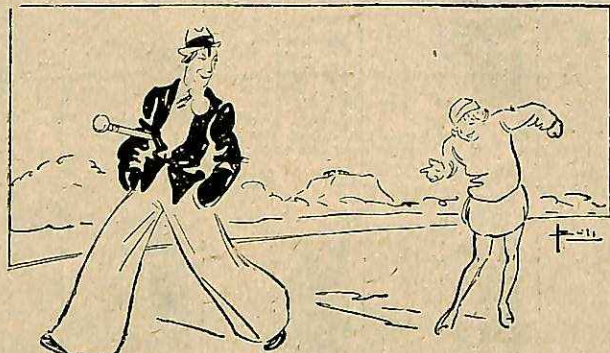
— Πῶ, πῶ, μὴν τοῦ λέτε τίποτε καὶ θὰ τὸν πιάσῃ κρίσις... νευρική, θέλω νὰ πῶ, εἶπε ἡ Κική.

— Ὅριστε, βλέπετε, κυρία Διάπλασι; ἐφώναξα. Εἶναι κατὰστασις αὐτῇ;

— ἔχεις δίκιο, Ἀνανία, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασι. Πάρε, παιδί μου, τὶς ἀπαντήσεις καὶ πηγαίνε, κλείσου στὸ δωμάτιό σου νὰ εργασθῇς.

— Θέλεις νὰ σοῦ κάνω καὶ κανένα χαμογλάστρι γιὰ νὰ ἡσυχᾷς λίγο; εἶπε ἡ κυρά-Μάρθα.

Δὲν ἔδωσα καμμιά ἀπάντηση, — δική μου δηλαδὴ καὶ ὅχι ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς Κυριακῆς, — καὶ ἀνέβηκε στὴν κάμαρά μου. Ἀλλὰ ὅταν θέλησα νὰ κοιμηθῶ τὰ γράμματα πάνω στὸ γραφεῖο μου, εἶδα πὼς δὲν ὑπῆρχε γραφεῖο! Τόχα μὲ δώσει τὴν προηγουμένη τοῦ μαστορά νὰ τὸ διορθώσῃ, καὶ στὴ θέση του εἶχαν βάλει

Ὁ Ἀνανίας μὲ τσάρλεστον παντελόνι. (Σελ. 395, στ. β').

ἕνα μικρὸ τραπεζάκι, ὅπου ἦταν ἀδύνατο νὰ χωρέσουν τόσα γράμματα. Τὶ νὰ γίνῃ τώρα; Ποῦ νὰ βάλω τὶς ἀπαντήσεις; Αἰφνης μιὰ φωτεινὴ ἰδέα: Τὴν ὥρα πού ἀνέβαινα, εἶχα περάσει ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς Ἀγάπης καὶ εἶχα ἰδεῖ τὸ κορινθίου ὅπου βάσει τὰ ρούχα ὅσα εἶναι γιὰ δύο θώμα. Ἐκεῖ θὰ χωροῦσαν τὰ γράμματα μιὰ χαρὰ. Μήπως κι' αὐτὰ δὲν ἦταν... γιὰ διόρθωμα; Τὶ μὲ τὸ βελόνι, τί μὲ τὴν πένα...

Ἔτσι μὴν κλεψτά στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς μου, ἀδειασα τὸ κορινθίου ἐπάνω τὸ κρεβάτι καὶ τὸ ἔφερα στὸ γραφεῖο μου. Ἀ! τί ὥρατα πού χωρέσανε μέσα τὰ γράμματα! Τὶ σίγουρα πού θὰ γινόταν ἡ κρίσις τῆς Κυριακῆς! Ἀρχισα νὰ συγχαίρω ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὴν καλὴ μου ἰδέα. (Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε καὶ σεῖς. Σφίγγετε δηλαδὴ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ σας μὲ τὸ δεξιὸ καὶ λέτε «Μπράβο, μπράβο!»)

Αἰφνης, — τὸ Πεπρωμένον! — ἀκούω νὰ μὲ φωνάζουν ἀπὸ κάτω:

— Ἀνανία! Ἀνανία!

Δὲν τὸ κουνῶ κι' ἄς φωνάζουν, σκέφτηκα. Δὲν ἐννοοῦν νὰ μ' ἀφήσουν ἥσυχο μιὰ στιγμὴ;

Οἱ φωνές ὁμῶς ἐξακολουθοῦσαν: «Ἀνανία! Ἀνανία!»

— Ἀεὶ στὸ καλὸ! εἶπα. Ἀς τρέξω μιὰ στιγμὴ κάτω νὰ ἰδῶ τί τρέχει, καὶ ἔπειτα τρέχω πάλι ἐπάνω.

Τὴν ὥρα πού σηκώνομαι, τὸ μάτι μου ἔπεσε στὸ καλάθι ὅπου πετῶ τὰ ἀχρηστὰ χαρτιά. Ἦταν γεμάτο ὡς ἀπάνω.

— Καλὰ πού τὸ εἶδα, σκέφτηκα! θέλει ἀδειασμα γιὰ τὴν χρειαστὴ. Ὡ, βέβαια θὰ χρειαστῇ...

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα, νὰ στὴν πόρτα κι' ὁ Κυριαίος.

— Κύριε Ἀνανία, μοῦ λέει, σᾶς φωνάζουν νὰ πᾶτε γρήγορα κάτω.

— Καλὰ, τᾶκουσα, πηγαίνω, τοῦ εἶπα. Ἐσὺ τώρα, μιὰ κι' εἶσαι δῶ, νὰ μοῦ ἀδειάσῃς τὸ καλάθι μου μὲ τὰ χαρτιά στὰ σκουπίδια.

Ἐτρεξα κάτω, ἔτοιμος νὰ βάλω τὶς φωνές πού μοῦ ἐτάραξαν τὴν ἡσυχία, ἀλλὰ δὲν προόφθασα. Κι' οἱ δώδεκα ἀδελφές μου, μόλις μ' ἀντίκρισαν, ἀρχισαν ὅλες μαζί:

— Ἐλα, Ἀνανία, νὰ ἰδῇς τί σοῦ ἔστειλε ὁ Ἀζαρίας!

Ἀλήθεια, ὁ καίμενος ὁ φίλος μου δὲν μὲ εἶχε ξεχάσει καί, ἀπὸ τὸ νησί πού παραθέριζε, μοῦ εἶχε στείλει ἕνα καλάθι σταφύλια, ἕνα κλουβὶ ὀρνίθια κι' ἕνα γράμμα. Τὰ σταφύλια καὶ τὰ ὀρνίθια γιὰ νὰ τὰ φάμε, καὶ τὸ γράμμα... νὰ τὸ διαβάσουμε. Ἦμουν στὸν ἕβδομο οὐρανό. Χρόνια εἶχα ν' ἀνέβῃ τόσο ψηλά. Δυστυχῶς ὁμῶς ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ. Ἐκεῖ πού κάναμε συμβούλιο μὲ τὴν κυρά-Μάρθα πὼς θὰ ἦταν καλύτερα τὰ ὀρνίθια, ψητὰ ἢ πλάφι, ἀκούω τὴν Ἀγάπην νὰ λέη ἀσύστηρά:

— Κυριαίκο! Τί θέλει τὸ κορινθίου μου στὰ χέρια σου;

Γύρισα τὸ κεφάλι μου μ' ἕνα φοβερὸ προαισθημα. Ὁ Κυριαίος κρατοῦσε τὸ κορινθίου ἐκεῖνο ὅπου εἶχα βάλει πρὸ δλίγου τὶς ἀπαντήσεις γιὰ τὴν Κυριακή. Καὶ τὸ κορινθίου ἦταν ἄδειο!

— Δυστυχία μου! φώναξα. Τί θέλει αὐτὸ στὰ χέρια σου;

— Δὲν μοῦ πλες, ἀφεντικὸ, νὰ τὸ ἀδειάσω στὰ σκουπίδια; εἶπε ὁ Κυριαίος καὶ μᾶς κοιτάζε σὰ χάχας τὸν χαχῶν.

— Τρομάρα μου! φώναξα καὶ τράβηξα τὰ μαλλιά μου πού εἶχαν σηκωθεί ψηλά ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ὁ Κυριαίος (μοιραῖο καὶ τ' ὄνομα!) εἶχε πετάξει τὴν Κυριακή στὰ σκουπίδια. Ὡρμησα πρὸς τὴν κουζίνα, ἀλλὰ ὁ μικρὸς μοῦ φώναξε μὲ ὅλη του τὴν ἡσυχία:

— Μὴν πᾶς στὸ μαγειριό, ἀφεντικὸ! Ὁ, τι πέρασε ὁ σκουπιδιάρης καὶ τοῦ ἔδωσα τὸν τενεκέ.

— Βαί! βαί! βαί!

Κουτροβύβαλας τὶς σκάλες κι' ἔτρεξα νὰ προφθάσω τὸν σκουπιδιάρη πού εἶχε φθάσει κίβλας στὴ γωνία τοῦ δρόμου. Ἀπὸ πίσω μου ἔτρεξε ἡ Ἀγάπη κι' οἱ ἄλλες ἀδελφές μου, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὶς ἀδελφές μου ἡ κυρά-Μάρθα, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν καρά-Μάρθα ἡ Πίσσα, κι' ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν Πίσσα... ἡ κυρία Διάπλασις θὰ πῇτε. Ὅχι, ἡ κυρία Διάπλασις εἶχε βγεῖ μονάχα στὸ μπαλκόνι καὶ κοιτάζε.

Κύριε σκουπιδιάρη! Κύριε σκουπιδιάρη! ἀρχίσαι νὰ φωνάζουμε ὅλοι! στάσου μιὰ στιγμὴ, στάσου!

Ὁ σκουπιδιάρης στάθηκε κι' ἐμεῖς σκαρφαλώσαμε πάνω στὸ κάρο κι' ἀρχίσαι ν' ἀνασκαλεύουμε τὰ σκουπίδια.

— Καλέ, τί κάνεις ἐκεῖ, ρώτησε ὁ σκουπιδιάρης. Χάσατε τίποτα;

— Βέβαια, εἶπα ἐγὼ μὲ βία, χάσαμε πράγματα μεγάλης ἀξίας, ἀνεκτίμητα, μοναδικὰ, πού δὲν ὑπάρχουν κι' ἄλλα!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἔψαχνα ἀνάμεσα στὰ σαρδελόκουπια, στὶς λειονόφλυνδες, στὶς στιμμένες ντομάτες καὶ στὰ σαπιοστάφυλα καὶ ὅπου ἔβρισκα κανένα χαρτί μὲ τὴν ἐπιγραφή «Ἀπάντησις εἰς τὴν 35ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως» τὸ ἔχωνα στὴν τσέπη μου ἢ τὸ πετοῦσα στὴν ποδιά πού κρατοῦσε ἀπλωμένη ἡ κυρά-Μάρθα. Στὴν ἀρχὴ ὁ σκουπιδιάρης μᾶς κοιτάζε δίχως νὰ μιλήσῃ. Ὑστερα ὁμῶς ἔβαλε τὶς φωνές:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύριος, ὡς ποτέ θὰ μὲ χασομερᾷς ἀπ' τὴ δουλειά μου γιὰ νὰ ψάχνῃς νὰ βρῇς τὰ παλιόχαρτά σου; Ὅθρῶ τὸν μπαλόνι μου ἀπὸ τὴν ἀστυνομία!

— Στάσου ἀκόμη μιὰ στιγμὴ, καὶ μὲν, ἔλεγα ἐγὼ παρακλητικὰ. Ἀπὸ μέσα μου ὁμῶς ἔβραζα.

— Ἀχ, ἂν σ' ἀκούγαν τὰ παιδιά, συλλογίζομαι, πού λές τὰ γράμματα τοὺς παλιόχαρτα! Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω;...

Αἰφνης, ἐνῶ ἔψαχνα, αἰσθάνθηκα «τὸ ἔδαφος νὰ φεύγῃ ὑπὸ τοὺς πόδας μου» καθὼς ἔλεγε στὰ μυθιστορήματα. Τὸ κάρο εἶχε ξεκινήσει καὶ ἡ ρόδα πού πατοῦσα, γύριζε, γύριζε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινα μετέωρος. Ὑστερα ὁμῶς ἀναγκάστηκα νὰ πηδῶ κάτω καὶ νὰ γυρίσω σπῆτι. Καὶ τὸ κάρο ἔφυγε, καὶ μαζί μ' αὐτό κι' οἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς. Ἀχ, Κυριαίκο καὶ κύριε σκουπιδιάρη, τί μᾶς κάνατε!

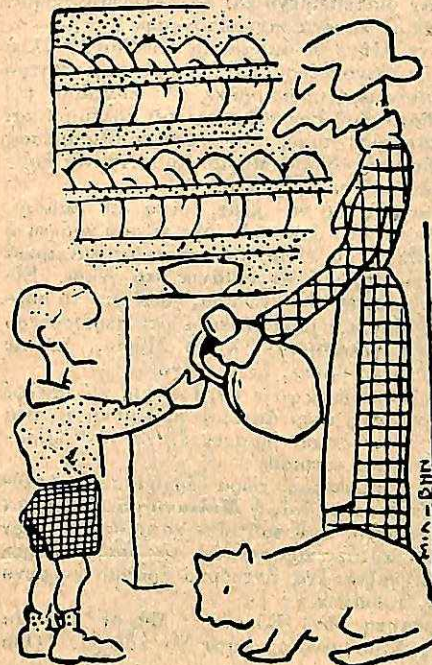
— Ἐ, δὲν χάθηκαν καὶ τόσο πολλές, εἶπε ἡ Ἀγάπη, γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ, ὅταν ἀνέβηκε ἀργότερα στὸ γραφεῖο μου καὶ μὲ βρῆκε νὰ κάθουμαι συντετριμμένος μπρὸς τὸν οἰκτρὸ σωρὸ τῶν γραμμάτων, ὅπως ὁ Προϊαίος πρὸ τῶν ρεμπλιῶν τῆς Τροίας.

— Τί λές, καὶ μὲν Ἀγάπη, εἶπα σχεδὸν κλαίγοντας. Οὔτε τὰ δύο τρίτα δὲν ἔμειναν. Κι' ἀπ' αὐτὰ πάλι, τὰ μισὰ δὲν θὰ διαβάζονταν. Κοίταξε χάλια πού τὰ ἔχουν!

— Μὴ σὲ νοιάξῃ κι' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, εἶπε ἡ Ἀγάπη. Δῶσε μοῦ τα νὰ τὰ κατατάξω σὲ σωροὺς καὶ ὕστερα ἔρχομαι καὶ τὰ διαβάζουμε μαζί.

— Κάμε ὅ, τι θέλεις, εἶπα μὲ μισή φωνή.

Τὰ πῆρε ἡ καλὴ μου ἀδελφοῦλα τὰ γράμματα καὶ σὲ λίγο μοῦ ἔφερε τοὺς σωροὺς ἑτοιμούς.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μήλ-Βήν. Σκίτσο τοῦ ἴδιου.

ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ ἐκεῖνους πού ἀπαντοῦν στὴν ἐρώτησιν. Νὰ π. χ. ἡ Ἀγνοῦλα, ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι γελᾷ μόνο ὅταν... τὴν γαργαλοῦν!

— Ἐγὼ δὲν γελῶ καθόλου, εἶπα, ἀπεναντίας φουρκίζομαι.

— Μὰ σὺ μὲ ὅλα φουρκίζεσαι, Ἀνανία! εἶπε ἡ Ἀγάπη.

Φαίνεται ὁμῶς πὼς ἡ Ἀγνοῦλα βρῖσκει τὸ γαργαλίωμα πολὺ ἀστείον. Πιὸ παρὰ τὴν ἀκόμη εἶναι ἡ ἀπάντησιν τοῦ Σπύρου Νουομίδου, ὁ ὁποῖος βρῖσκει ὅτι «τὴν μεγαλυτέραν δόσιν ἀστεϊότητος τὴν ἔχει ἡ ἐρώτησις τῆς Διαπλάσεως». Γιὰ ποῖο λόγο; Μόνο αὐτὸς τὸ ξέρει. Ἡ Ἀνδρομέδα γελᾷ μὲ τὸ κάθε τί, ἰδιαιτέρως δὲ μὲ τ' ἀλογολογισμὰ σου. Ὁ Παπατρέχας πάλι μοῦ φαίνεται πὼς θέλει νὰ πῇ ὅτι γελᾷ μὲ τὸ παραμικρὸ τόσο, πού τὸν πονεῖ ἡ κοιλία του. Δυστυχῶς ὁμῶς δὲν μπόρεσα νὰ καλοδιαβάσω τὸ γράμμα του, γιὰ τὴν εἶναι πολὺ μουντζουρωμένο ἀπὸ τὰ σκουπίδια.

— Ἀχ, ἔστέναξα, μὴ μοῦ τὰ θυμίσῃς τὰ σκουπίδια, Ἀγάπη, εἶπαι νὰ χαρῇ!

— Καὶ μήπως τὸ θέλω κι' ἐγὼ, Ἀνανία μου; Νά, τώρα πάλι θὰ σοῦ τὰ ἀναφέρω μὲ τὴν ἀπάντησιν τῆς Θαῖδος. Ἐσκέψαι ἀπαντήσεις» γράφει «πού τις πετοῦσα καὶ γέμισαν καλάδια.» Τὸ γράμμα τῆς μάλιστα εἶναι καὶ εἰκονογραφημένο μ' ἕνα σκίτσο πού παριστάνει τὸν ὑπηρετὰ τοὺς νὰ σκουπίζῃ τὰ γράμματα τῆς.

— Παναγιᾶ μου! εἶπα μόλις τὸν εἶδα. Ἰδιὸς ὁ Κυριαίος! Πᾶρ' τον, νὰ μὴν τὸν ξαναἰδῶ στὰ μάτια μου!

— Μὰ στάσου νὰ σοῦ πῶ τί γράφει ἡ Θαῖς. Ἐξ αἰτίας, λέει, τῆς Κυριακῆς, θυμῆθηκε ὅλα τὰ ἀστεία περιστατικὰ τῆς ζωῆς τῆς καὶ γέλασε γιὰ ὅλα μαζί.

— Ναί, μὰ δὲν μᾶς λέει ποῖα ἦταν καὶ ἐπομένως δὲν μᾶς ὠφελεῖ ἡ ἀπάντησίς της, εἶπα.

— Τὸ ἴδιο σχεδὸν καὶ ἡ Ἀνδρομέτη Φοβητσιάρα, ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι «τὸ πιὸ ἀστεῖον εἶν' ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο».

— Αὐτὸ τὸ λέει «Ἀπροσδόκητον» στὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις, εἶπα. «Ποῖος φορεῖ τὸ μεγαλυτέρο καπέλλο; ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλυτέρο κεφάλι.»... Καλαμποῦρι θέλησε νὰ μᾶς κάνῃ ἡ Ἀνδρομέτη Φοβητσιάρα.

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὴ θέλησε νὰ κάνῃ καλαμποῦρι, καὶ τέτοιο ὁμῶς ἐπιχείρησε τὸ Πλάνο Λοξάρη, πού στὴν ἀρχὴ βρῖσκει τὴν ἐρώτησιν μᾶς πολὺ εὐκολή, ὕστερα ὁμῶς τὴν βρῖσκει πολὺ δύσκολη, γιὰ τὴν δὲν ξέρεῖ ποῖο εἶναι ἐκεῖνο πού τὸ ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο. Καὶ τώρα ἔρχονται! ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς πού ἡ ἀπάντησίς του δὲν διαβάζεται καθόλου, γιὰ τὴν ἦταν γραμμένη μὲ λίλα μελάνι καὶ βράχθηκε, καὶ ὁ Ἐλευθέριος Ρουσάκης. Αὐτὸς, παιδί μου, ἀναπτύσσει τὸ ζήτημα σὰν νὰ ἦταν τουλάχιστο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Τί μπορεί, λέει, νὰ κάνῃ στὴν ἐποχὴ μας τὸν ἀνθρώπο νὰ γελᾷ μέχρι δακρύων; Οἱ ταινίες τοῦ κινηματογράφου; οἱ περισσότερες εἶναι ἀνάλατες κι' ἀνούσιες. Τὰ καμικά ἀνέκδοτα; εἶναι δημοσιευμένα καὶ ἐπομένως ἀποκλείονται. Ἐνα ἐπεισόδιο πού νὰ ἐτύχε στὸν ἴδιο; Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πρόσφατο

— Ἐ πὼς τὰ πᾶς; μὲ ρώτησε. ἔχεις κουράγιο νὰ κάνουμε τὴν κρίσιν;

— Κι' ἂν δὲν ἔχω, θ' ἀποκτήσω, εἶπα φιλοσοφικά.

Ἐλα, κάθισε καὶ διάβαζε μου.

Ἡ Ἀγάπη καθῆσε ἀπέναντι καὶ ἀρχισε:

— Τὴν θυμᾶσαι τὴν ἐρώτησιν τῆς 35ης Κυριακῆς;

— Πῶς, εἶπα πειραγμένος. Μ' ὅλες μου τὶς συμφορὲς δὲν τὸ ἔχασα ἐντελῶς τὸ κεφάλι μου.

«Ἀπὸ ὅσα πράγματα ἀκούσεις ἡ σὰς ἔτυχαν στὴ ζωὴ σου — ἀποκλείονται ὅσα διαβάσατε — ποὺ σᾶς ἔκαμε νὰ γελᾶστε περισσότερο;»

Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ ἐρώτησις;

— Μάλιστα, αὐτὴ εἶναι! ἀλλὰ φαίνεται πὼς αὐτὰ τὰ παιδιά δὲν τὴν κατάλαβαν. Ἐδῶ ἔχω

ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ ἐκεῖνους πού ἀπαντοῦν στὴν ἐρώτησιν. Νὰ π. χ. ἡ Ἀγνοῦλα, ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι γελᾷ μόνο ὅταν... τὴν γαργαλοῦν!

— Ἐγὼ δὲν γελῶ καθόλου, εἶπα, ἀπεναντίας φουρκίζομαι.

— Μὰ σὺ μὲ ὅλα φουρκίζεσαι, Ἀνανία! εἶπε ἡ Ἀγάπη.

Φαίνεται ὁμῶς πὼς ἡ Ἀγνοῦλα βρῖσκει τὸ γαργαλίωμα πολὺ ἀστείον. Πιὸ παρὰ τὴν ἀκόμη εἶναι ἡ ἀπάντησιν τοῦ Σπύρου Νουομίδου, ὁ ὁποῖος βρῖσκει ὅτι «τὴν μεγαλυτέραν δόσιν ἀστεϊότητος τὴν ἔχει ἡ ἐρώτησις τῆς Διαπλάσεως». Γιὰ ποῖο λόγο; Μόνο αὐτὸς τὸ ξέρει. Ἡ Ἀνδρομέδα γελᾷ μὲ τὸ κάθε τί, ἰδιαιτέρως δὲ μὲ τ' ἀλογολογισμὰ σου. Ὁ Παπατρέχας πάλι μοῦ φαίνεται πὼς θέλει νὰ πῇ ὅτι γελᾷ μὲ τὸ παραμικρὸ τόσο, πού τὸν πονεῖ ἡ κοιλία του. Δυστυχῶς ὁμῶς δὲν μπόρεσα νὰ καλοδιαβάσω τὸ γράμμα του, γιὰ τὴν εἶναι πολὺ μουντζουρωμένο ἀπὸ τὰ σκουπίδια.

— Ἀχ, ἔστέναξα, μὴ μοῦ τὰ θυμίσῃς τὰ σκουπίδια, Ἀγάπη, εἶπαι νὰ χαρῇ!

— Καὶ μήπως τὸ θέλω κι' ἐγὼ, Ἀνανία μου; Νά, τώρα πάλι θὰ σοῦ τὰ ἀναφέρω μὲ τὴν ἀπάντησιν τῆς Θαῖδος. Ἐσκέψαι ἀπαντήσεις» γράφει «πού τις πετοῦσα καὶ γέμισαν καλάδια.» Τὸ γράμμα τῆς μάλιστα εἶναι καὶ εἰκονογραφημένο μ' ἕνα σκίτσο πού παριστάνει τὸν ὑπηρετὰ τοὺς νὰ σκουπίζῃ τὰ γράμματα τῆς.

— Παναγιᾶ μου! εἶπα μόλις τὸν εἶδα. Ἰδιὸς ὁ Κυριαίος! Πᾶρ' τον, νὰ μὴν τὸν ξαναἰδῶ στὰ μάτια μου!

— Μὰ στάσου νὰ σοῦ πῶ τί γράφει ἡ Θαῖς. Ἐξ αἰτίας, λέει, τῆς Κυριακῆς, θυμῆθηκε ὅλα τὰ ἀστεία περιστατικὰ τῆς ζωῆς τῆς καὶ γέλασε γιὰ ὅλα μαζί.

— Ναί, μὰ δὲν μᾶς λέει ποῖα ἦταν καὶ ἐπομένως δὲν μᾶς ὠφελεῖ ἡ ἀπάντησίς της, εἶπα.

— Τὸ ἴδιο σχεδὸν καὶ ἡ Ἀνδρομέτη Φοβητσιάρα, ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι «τὸ πιὸ ἀστεῖον εἶν' ἐκεῖνο πού τὴν ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο».

— Αὐτὸ τὸ λέει «Ἀπροσδόκητον» στὶς Πνευματικὲς Ἀσκήσεις, εἶπα. «Ποῖος φορεῖ τὸ μεγαλυτέρο καπέλλο; ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλυτέρο κεφάλι.»... Καλαμποῦρι θέλησε νὰ μᾶς κάνῃ ἡ Ἀνδρομέτη Φοβητσιάρα.

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὴ θέλησε νὰ κάνῃ καλαμποῦρι, καὶ τέτοιο ὁμῶς ἐπιχείρησε τὸ Πλάνο Λοξάρη, πού στὴν ἀρχὴ βρῖσκει τὴν ἐρώτησιν μᾶς πολὺ εὐκολή, ὕστερα ὁμῶς τὴν βρῖσκει πολὺ δύσκολη, γιὰ τὴν δὲν ξέρεῖ ποῖο εἶναι ἐκεῖνο πού τὸ ἔκανε νὰ γελᾷ περισσότερο. Καὶ τώρα ἔρχονται! ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς πού ἡ ἀπάντησίς του δὲν διαβάζεται καθόλου, γιὰ τὴν ἦταν γραμμένη μὲ λίλα μελάνι καὶ βράχθηκε, καὶ ὁ Ἐλευθέριος Ρουσάκης. Αὐτὸς, παιδί μου, ἀναπτύσσει τὸ ζήτημα σὰν νὰ ἦταν τουλάχιστο καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Τί μπορεί, λέει, νὰ κάνῃ στὴν ἐποχὴ μας τὸν ἀνθρώπο νὰ γελᾷ μέχρι δακρύων; Οἱ ταινίες τοῦ κινηματογράφου; οἱ περισσότερες εἶναι ἀνάλατες κι' ἀνούσιες. Τὰ καμικά ἀνέκδοτα; εἶναι δημοσιευμένα καὶ ἐπομένως ἀποκλείονται. Ἐνα ἐπεισόδιο πού νὰ ἐτύχε στὸν ἴδιο; Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πρόσφατο

γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὸ διηγηθῇ μὲ χιούμορ. Μιὰ ἐπιτυχὴς μίμησι

μώσω, ελπ. Τί, νομίζουν πως είμαι όπως με ζωγραφίζουν; "Ας μ' έβλεπαν και στο φυσικό, και τότε να ιδούμε αν θα γελοῦσαν!

— Σύχασε, 'Ανανία μου, μην κάνεις έτσι, είπε η 'Αγάπη. Νά, είναι κι' άλλα παιδιά που τ' έχεις κάνει να γελάσουν όχι με τή φάτσα σου, αλλά με τ' αλογολοπαίνια σου και με τ' Χίλια Μύρια σου. 'Ο Φούσκας π. χ. γράφει: «Αὐτός ὁ 'Ανανίας εἶναι δαιμονισμένος. Ἀπό πού του κατεβαίνουν όλα αὐτά τάσταια κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Σὲ κάνει καὶ γελάς ἐπάνω στή μεγαλύτερή σου στενοχώρια.» 'Ε, δὲν σὲ κολακεύει αὐτό;

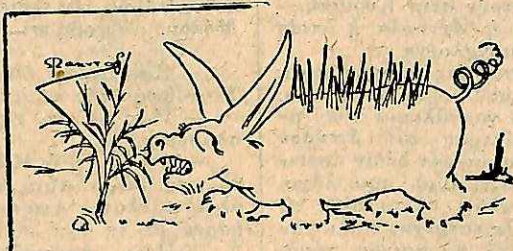
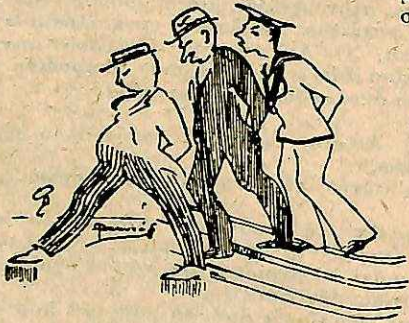
— 'Ετσι κ' έτσι, ελπ. Αὐτὸ τὸ «δαιμονισμένος» δὲν μοῦ πολυαρέσει.

— 'Ακουσε ὅμως τί γράφει ἡ Βασιλίσα τοῦ Τσάρλεστον. Βάζω στοῖχημα πὼς οὔτε μπορεῖς νὰ τὸ φαντασθῇς. «'Εκείνο, λέει, πού μ' ἔκανε νὰ γελάσω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στή ζωή μου, εἶναι ὅταν ἐφαντάστην τὸν 'Ανανιαν ἐνδεδυμένον ὡς Μαρκησιάν!»

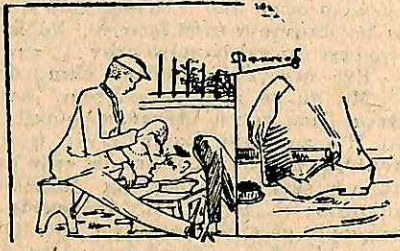
— Ἄλλο πάλι τοῦτο! ελπ. Δὲν εἶναι καὶ κανένας ἄλλος πού νὰ λήη τίποτε χειρότερο;

— 'Οχι, ὄχι, σύχασε. Οἱ ὑπόλοιποις αὐτοῦ τοῦ σωροῦ γράφουν ἀποκλειστικῶς γιὰ Διάπλασι. Νά π. χ. ἡ 'Ελαφίνα, ὁ Ντούγκλας καὶ κάποιος Β. Δ., πού ὅταν ἀκουσαν κατὰ πισπιρίγκους νὰ τοὺς λέγε ὅτι ἡ Διάπλασις εἶναι μόνο γιὰ μικρὰ παιδιά, ξελιγώθηκαν στὰ γέλια. Μὰ εἶναι νὰ μὴ γελάσῃς; Τὸ Προσκοπὰκι πάλι δηλοῖ ὅτι ἐγέλασε μετὰ τὴν 34η Κυριακή καὶ θὰ γελάσῃ ἀκόμη περισσότερο ὅταν πάρῃ τὸ Α' βραβεῖο τῆς 35ης. «'Ε, καὶ νᾶσουν μπροστά μου ἐκείνη τὴν ὥρα. Ξέρεις τί γέλια θὰ βάλω; 'Ας τὰ τὰ!»

— Τὸ πιστεύω, ελπ. Ἄν καὶ ἡ παροιμία λέει, ὅτι γελαῖ καλὰ ὁποιος γελαῖ τελευταῖος καὶ ὄχι πρῶτος... 'Εγὼ, ἂν μοῦ τύχαινε ἕνα τέτοιο πράγμα, θὰ ἔκλαιγα ἀπὸ τὴ συγκίνησή μου.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μανντόφ. Σκίτσο τοῦ Ἰβιου.

— Τὸ ξέρουμε δὲ τί κλαψιάρης εἶσαι, εἶπε ἡ 'Αγάπη. Ἄκουσε τώρα τί γράφει ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης. Ἡ μεγαλύτερή του χαρὰ ἦταν ὅταν ἡ Διάπλασις ἄρχισε νὰ ἔρχεται στὸ νομό του. Αὐτό, λέει, τὸν ἔκανε εὐθυμὸν γιὰ πολλὸν καιρὸ, γιατί τίποτα δὲν εἶναι πὺρ εὐχάριστο ἀπὸ τοῦ νὰ εἶσαι «ἀπ'εὐθείας συνδρομητής.»

— 'Εμένα μοῦ λές! Τὸ ἴδιο εἶναι νὰ ἔρθῃ ἕνα γλυκὸ γιὰ μένα μόνο, καὶ τὸ ἴδιο νὰ ἔρθῃ γιὰ σένα καὶ νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα κομματάκι;

— Σὼπα, λιχούδη, εἶπε ἡ 'Αγάπη. Δὲν βοήθεις κι' ἄλλη παρομοίαν νὰ κάνῃς; Νὰ ιδούμε ὅμως τί θὰ πῇς μ' αὐτὰ πού γράφει τὸ Ἀστραπόβορρο. «Θὰ γελοῦσα, λέει, μιά γιὰ πάντα, ὅταν θὰ ἔβλεπα τὴν Διάπλασι νὰ ἐξαπλωθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ νὰ πηγαίνουν τὰ φυλλάδια τῆς μετὰ τ' ἀεροπλάνου σ' ὅλα τὰ γνωστὰ ἀστέρια.»

— Γιατί ὄχι καὶ στὰ ἄγνωστα; εἶπε. Ἀλλὰ τὸ Ἀστραπόβορρο μλεῖ γιὰ τὰ μέλλοντα καὶ ὄχι γιὰ τὰ παρελθόντα· συγχαίρει τὸν ἄσπετον μετὰ τὸ γέλιο τῆς χαρᾶς, καὶ διάφορα ἄστρα. Ἄς εἶναι, προχώρει.

— Τώρα φθάσαμε στὸν τρίτο σωρὸ, εἶπε ἡ 'Αγάπη, σ' αὐτοὺς δηλαδὴ πού διηγούνται ἀνέκδοτα δημοσιευμένα. 'Ο Δόρδος θέλε νὰγοράσῃ ἀπὸ ἕνα γερό, τίς χήνες πού δὲν ἦσαν δικές του. 'Ο Ἐπαμεινώνδας διηγείται ἕνα κοινότατο Παιδικὸ Πνεῦμα. Τὸ ὅρι πού δὲν ἔφερε λατινικά καὶ τοῦ φιλοσόφου πού δὲν ἔφερε κορινθιακὰ πόδια σὰ νὰ εἶχε συμβεῖ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

— Τί! φώναζε τρομαγμένος. 'Ο Δόρδος ἔχει βοδινα πόδια; — 'Οχι, καίμενε, ὁ χαράσης τους. Νά, ιδὲς καὶ τὸ ὅρατο σκίτσο πού συνοδεύει τὴν ἀπάντησή του γιὰ νὰ καταλάβῃς. Καὶ τώρα, σ' αὐτὸν τὸ σωρὸ, μᾶς μένουν ἡ Μηλολόνη καὶ ὁ Φαέθων. Ἡ Μηλολόνη μᾶς γράφει ὅτι μιά μέρα εἶχε μελαγχολήσει τόσο ἀπ' τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τῆς, πού γιὰ νὰ εὐθυμίσῃ

λίγο, νὰ διασκεδάσῃ, ἦταν διατεθειμένη καὶ νὰ πληρώσῃ ἀκόμα.

— 'Ε, καὶ δὲν πῆγαινε σὲ κανένα κινηματογράφου; — Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε. Πῆγε σὲ μιά ταινία τοῦ Σαρλότ, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔργο δὲν τὴν ικανοποίησε καὶ γύρισε περισσότερο ἀπογοητευμένη. Στὴν ἐπιστροφή ὅμως βρῆκε τὸ φυλλάδιό τῆς Διαπλάσεως μετὰ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ρωσοῖα-Πωλινικοῦ πολέμου, καὶ αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ γελάσῃ τόσο πολὺ, πού ἐξηφανίσθη ἀμέσως ὅλη τῆς ἡ μελαγχολία. 'Ετσι τὸ «Χίλιο-Μύριο» τοῦ Ἀνανία ἦρθε ὄχι μόνο σὰν ἀστέιο, ἀλλὰ καὶ σὰ φάρμακο.

— Ὄστε εἶμαι καὶ γιατρός σὰ νὰ λέμε, ελπ. καμάρ.

— Μὴν πολυκορδώνεσαι, καὶ ἀκου νὰ ἰδῇς τί σοῦ γράφει ὁ Φαέθων. «'Ο 'Ανανίας, λέει, θὰ εἶναι πολὺ ἀστείος καὶ ἀρκεῖ νὰ τὸν δῇς καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃς γιὰ νὰ πεθάνῃς στὰ γέλια. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος πού δὲν τὸν γινώσκω, γιατί ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ γέλια θὰ πάθαινα τίποτε.» Προσθέτει δὲ ὅτι περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸν ἔχει κάνει νὰ γελάσῃ τὸ «Χίλιο Μύριο», μετὰ τῆς «Ντομάτες γεμιστές». Αὐτὸ τὸ βρῆκε, λέει, ἔξοχο!

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ελπ. Σφάζε με, Γιάννη, κι' ἄλειψέ με μέλι. Μὲ βρίσκει στὴν ἀρχὴ τόσο ἀστείον, πού μόνον ἡ θεά μου προκαλεῖ τὸ γέλιο καὶ ὕστερα βρίσκει ἔξοχα τὰ «Χίλια-Μύρια», μου. 'Εχεις κι' ἄλλους τέτοιους;

— 'Οχι, εἶπε ἡ 'Αγάπη γελῶντας, τώρα ἐρχόμαστε σ' αὐτοὺς πού διηγούνται, ὅτι ἀκουσαν. Νά, ἡ Μελίσα μᾶς διηγείται γιὰ ἕναν ἀγάμματο νεόπλουτο, πού τοῦ εἶπε κάποιος ὅτι «δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃς» καὶ αὐτὸς ἐνόμισε πὼς τὸ «ἀμφιβάλλῃς» ἦταν βροσιά. 'Ο Βόλγας διηγείται ἕνα ἀνέκδοτο πραγματευόμενον γιὰ «τὴν ψυχρότητα τῶν Ἑβραίων.»

— Τί; Γιὰ τὴν ψυχρότητα τῶν Ἑβραίων; Μὰ οἱ Ἑβραῖοι εἶναι πού κρύου ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς; Αὐτὸ δὲν τὸξερα. 'Ὅσο ζω, τόσο μαθαίνω.

— 'Οχι δά, καὶ μένε, εἶπε ἡ 'Αγάπη. Δὲν πιστεύω νὰ εἶν' ἔτσι. Μᾶλλον «ψυχραῖα» θὰ ἤθελε νὰ πῇ ὁ Βόλγας. Τὸ Βυ-

ζαντινὸ Ἀστρὸ πάλι, πού εἶδε κι' ἔπαθε νὰ συγκεντρώσῃ τίς ἀναμνήσεις του, γιατί τὸ μυαλό του ἦταν ἑλισσόμενο ἀπὸ τὰ βάσανα τῶν ἐξετάσεων, μᾶς διηγείται τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Μπερνάρ Σὼ, πού μιά φορὰ, ὅταν ὁ θυρωρὸς τῆς Ὀπερας τοῦ Λονδίνου τοῦ εἶπε πὼς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μῇ στὸ θέατρο μετὰ τὸ σακκάκι, αὐτὸς ἔκαμε νὰ τὸ βγάλῃ! Προσθέτει δὲ τὸ Βυζαντινὸ Ἀστρὸ, ὅτι ὁ Ἀνανίας πού πρωτοστατεῖ σὲ τέτοια, θὰ συστήσῃ νὰ τὸν βραβεύσουν.

— Καὶ ποῖος εἶπε στὸ Βυζαντινὸ Ἀστρὸ πὼς ἔβγαλα ἐγὼ τὸ σακκάκι μου ποτὲ στὸ θέατρο; 'Ε, ὅταν κάνεις πολλὴ ζέστη, δὲν σοῦ λῶ. Ἀλλὰ καὶ πάλι μόνο μες στὸ σπῆτι.

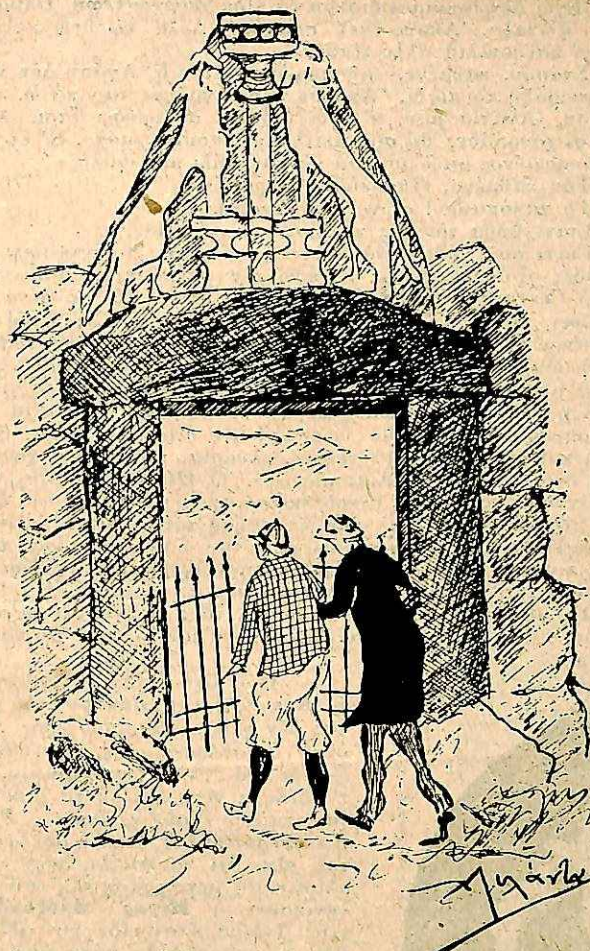
— 'Ο Πάτερ Παχούμιος μᾶς διηγείται ἕνα λαϊκὸ ἀνέκδοτο γιὰ δύο φίλους πού εἶχαν πάει ἐκδρομὴ καὶ, ὅταν μῆχαν ληστὲς μέσα στὴν ἐκκλησίαν πού εἶχαν καταφύγει, ὁ ἕνας ἔκανε τὸν πεθαμένο κι' ὁ ἄλλος πρόφτασε καὶ κρύφτηκε στὸ ἱερό. Τὴ στιγμή λοιπὸν πού ἕνας ληστὴς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὸ χαντάκι του ἐπάνω στὸν δὴθεν πεθαμένο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν κόβῃ καλά, αὐτὸς ἐφώναξε: «Ποῦ εἶσθε ὅλοι οἱ πεθαμένοι;» Κι' ὁ φίλος του μέσα ἀπ' τὸ ἱερό τοῦ φώναξε: «'Εδὼ εἵμαστε ὅλοι μαζεμένοι!» Ἐννοεῖς ὅπου φύγη φύγη ὁ ληστής.

— 'Οχι, θὰ καθόνταν!.. Μονάχα πού μοῦ τὸ λές, τρομάζω.

— Μὴ με διακόπτεις, καίμενε Ἀνανία. Δὲν θὰ τελειώσω ποτὲ ὅπως πᾶμε. Νά τώρα ἡ ἀπάντησις τοῦ Αἰακοῦ, πού μᾶς διηγείται τὸ πάθημα ἑνὸς ναυτῆ σὸ προγυμναστήριο τοῦ Πόρου. Αὐτός, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀγγαρεία, εἶπε ὅτι ἔπασχε ἀπὸ... συγκοπῆς τῆς καρδιάς! 'Ο Βόσκοπος πάλι μᾶς διηγείται ἕν' ἀνέκδοτο: Πὼς δημιουργήθηκε ἡ νηστεία. Δὲν τὸ διηγούμαι ὅμως, γιατί εἶναι ἀκατάλληλον γιὰ τὴν Διάπλασι.

— Καλὰ κάνεις, ελπ. ἐγὼ. Ἀλλ' ὅσοτε ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα μοῦ φαίνονται σὰν κάποις γνωστά. Δὲν βρίσκειται καὶ κανένα ἄλλο πὺρ πρωτότυπο μέσα σ' αὐτὸν τὸ σωρὸ.

— Πῶς, πῶς; εἶπε ἡ 'Αγάπη. Νά τὸ Ἐλεῦθερο Πουλί πού μᾶς διηγείται γιὰ ἕναν Τούρκου πού δὲν ἡμέρευε παρὰ ὅταν ἔπινε τὸν ναργιλέ του, καὶ γι' αὐτὸ ὁ ὑπηρετὴς του, μόλις τὸν ἔβλεπε νὰ μπαίνει στὸ σπῆτι, ἔτρεχε καὶ τοῦ ἔβαζε τὸν ναργιλέ στὸ στόμα.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τῆς Λιλάντας. Σκίτσο τῆς Ἰδίας.

Ἡ Περιπλοκάς βρίσκει ὅτι τὸ θέμα πού δώσαμε εἶναι πολὺ δύσκολον, γιατί τὰ μικρὰ παιδιά γελοῦν μετὰ τὸ κάθε τι, ἀλλ' ἂμα περᾶσει κανεὶς τὰ δώδεκα, τὰ γέλια μετριάζονται καὶ γελαῖ μόνο μ' ἕκείνο πού εἶναι πραγματικῶς ἀστείον. Ἀπὸ τότε λοιπὸν πού ἡ Περιπλοκάς ἦταν δώδεκα ἐτῶν ἴσαμε σήμερον, τὸ μόνο πράγμα πού τὴν ἔχει κάνει νὰ γελάσῃ ἀληθινά, εἶναι μιά διήγησις τοῦ παπποῦ τῆς γιὰ τὸ πάθημα ἑνὸς ὑπηρετῆς τους. Στὸν ὑπηρετὴ αὐτὸν εἶχε δώσει ὁ παπποῦς τῆς Περιπλοκάδος ἕνα ἀρνίσιο κεφάλι γιὰ νὰ τὸ πᾶν στὸ σπῆτι τους στὴν ἐξοχή. Αὐτός, γιὰ νὰ πᾶν στὴν ἐξοχή, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἕνα βαθὺ ποτάμι, καὶ ἐπειδὴ τὸ κεφάλι ἔσταζε αἷμα, θέλησε νὰ τὸ πλύνῃ. Τὸ ρεύμα ὅμως ἦταν πολὺ δυνατὸ καὶ τοῦ τὸ πήρε. Ἐκείνος τότε γύρισε στὸ σπῆτι μετὰ κρεμασμένα τὰ χέρια καὶ κλαίγοντας.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησαν. — Ἀχ, κυρία, εἶπε ὁ ὑπηρετὴς, μοῦ ἔδωσε ὁ κύριος ἕνα κεφάλι ἀρνίσιο γιὰ νὰ σὰς φέρω καί, ἐπειδὴ ἔσταζε αἷμα, πῆγα στὸ ποτάμι νὰ τὸ πλύνω. Αὐτὸ ὅμως φαίνεται πὼς βρῆκε τὸ κορμί του καὶ πάει στὸ γιालό. Τὸ ἔκραξα, τὸ ἔκραξα, ἀλλὰ τίποτε! οὔτε γύρισε νὰ με κοιτάξῃ.

— Καλὲ τοῦτο ἄξιζε νὰ γίνῃ «Χίλιο-Μύριο» ελπ. Νὰ μὴν μοῦ τὸ ἐξῇ πῇ καὶ μένα ὁ παπποῦς μου!

— Ἀμ δὲν πιστεύω νὰ εἶχε τὸν ἴδιο ὑπηρετὴ, εἶπε γελῶντας ἡ 'Αγάπη. Ἄκουσε τώρα τί ἔπαθε κι' ἕνας φίλος τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Λιλίας, πού πῆγε ν' ἀγοράσῃ καλαμαράκια καὶ τοῦ δώσανε χταποδάκια. «Ἰσως τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ νὰ μὴ σὰς φανεῖ τόσο ἀστείον», προσθέτει ἡ Λιλία, «ἀλλὰ ὅταν μᾶς τὸ διηγῇται ὁ ἀδελφός μου, μᾶς ἔκανε νὰ γελάσουμε τόσο πολὺ, πού δὲν τὸν ἀφήσαμε νὰ τελειώσῃ. Μερικὲς φορὲς τὸν πιάνει τὸν ἄνθρωπον ἕνα γέλιο παράξενο ἐνῶ δὲν ὑπάρχει λόγος.» Τὰ ἴδια γέλια ἔκανε κι' ὁ Δασκοβόλος τοῦ Μύρωνος, ὅταν τοῦ διηγῇται ἕνας φίλος του τί ἔπαθε μιά νύχτα πού ἀκούγε νὰ παίξῃ τὸ πιάνο μοναχό του καὶ νόμισε πὼς ἦταν φάντασμα, ἐνῶ δὲν ἦταν παρὰ μονάχα ἡ γάτα. Ἀστείτερο ὅμως ἀκόμη εἶναι ἐκεῖνον πού συνέβη στὴ μαμά τῆς Φτέρης ὅταν ἦταν δασκάλισσα, πού μιά μέρα, μιά χωριάτισσα τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς γράψῃ ἕνα γράμμα «ἂν ἔφερε γράμματα δηλαδὴ.»

— Φαντάσου! ελπ. ἐγὼ ρωτοῦσε τὴν δασκάλα ἂν ἔφερ' ἄλλα γράμματα! Σὰ νὰ μὲ ρωτοῦσαν ἐμένα ἂν ἔφερω ἀλογολοπαίνια!

— Παρακάτω, ἐξακολούθησε ἡ 'Αγάπη, ἔχουμε τὴν Ἀμφιτρίτη, πού τὰ περισσότερα γέλια τὰ ἔκανε μιά φορὰ πού μάλωναν τὴν ἀνηψούλα τῆς, τὴ μικρὴ Νανά.

— Μπράβο, ελπ. νὰ γελάῃ ἐκείνη ἐπειδὴ μάλωναν τὸ παιδί; — Μὰ στάσου, καίμενε, νάκουσῃς. Ἡ ἀνηψούλα τῆς, λέει, μετὰ τὸ μάλωμα ἄρχισε νὰ κλαίει μετὰ λυγμούς, ἀλλὰ στὸ τέλος, φαίνεται, βρῆθηκε καὶ σκουπίσε τὰ μάτια τῆς λέγοντας στὸν ἐαυτὸ τῆς: «Σὼπα, Νανά μου, καὶ στάσου νὰ σοῦ σκουπίσω τὰ ματάκια σου.» Αὐτὸ φάνηκε τῆς Ἀμφιτρίτης τόσο ἀστείον, πού ἀκόμη τὸ θυμάται καὶ γελᾷ. Τώρα ἔχουμε τὴν Ἀγνή Ψυχούλα καὶ τὴν Τσοῦτρεα.

— Λάθος κάνεις, ελπ. ἐγὼ, τὴν Ἀττικὴ Ἀγνή καὶ τὴν Τσοῦτρεα θὰ θέλεις νὰ πῇς.

— 'Οχι δά, εἶπε ἡ 'Αγάπη. Ἡ Ἀττικὴ Ἀγνή βρίσκεται σὲ ἄλλο σωρὸ.

— Μπᾶ! καὶ πὼς μπόρεσαν νὰ χωριστοῦν οἱ δύο ἀχώριστοι; Κάποιος φούρνος θὰ γκρεμίστηκε!

— Εἶναι ἀπλούστατον, ελπ. ἡ 'Αγάπη. ἂν ἡ Τσοῦτρεα δὲν συμφωνεῖ αὐτὴ τὴ φορὰ μετὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς, συμφωνεῖ ὅμως μετὰ τὴν Ἀγνή Ψυχούλα, γιατί κι' οἱ δύο διηγούνται ἀνέκδοτα γιὰ γαϊδάρους! Ἡ Τσοῦτρεα μᾶς διηγείται τί ἔπαθε ἕνας γνωστός τῆς Μπάμπι-Γεώργης, περιβολάρης, πού κάποτε ἐμέθυσε κι' ἀντὶ νὰ δέσῃ τὸν γαῖδαρό του, τὸν Κελεπούρη, ἀπ' τὸ δέντρο, ἔδεσε τὸ ποδάρι του. Ἡ Ἀγνή Ψυχούλα πάλι μᾶς διηγείται ἕνα ἀνέκδοτον τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, ὅπου ἕνας λοχίας χτυποῦσε ἐπὶ μιά ὥρα τὴν πόρτα ἑνὸς βουλγαρικοῦ σπιτιοῦ καὶ στὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν ἐρχόταν κανένας νὰ τοῦ ἀνοίξῃ, παρ' ὅλο πού ἀπὸ μέσα ἀκούγε βήματα, ἀναγκάστηκε νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα καὶ τότε βρῆθηκε μπροστά σ' ἕνα μεγαλοπρεπὴ γαῖδαρον!

— Πολὺ νόστιμον, μπράβο!

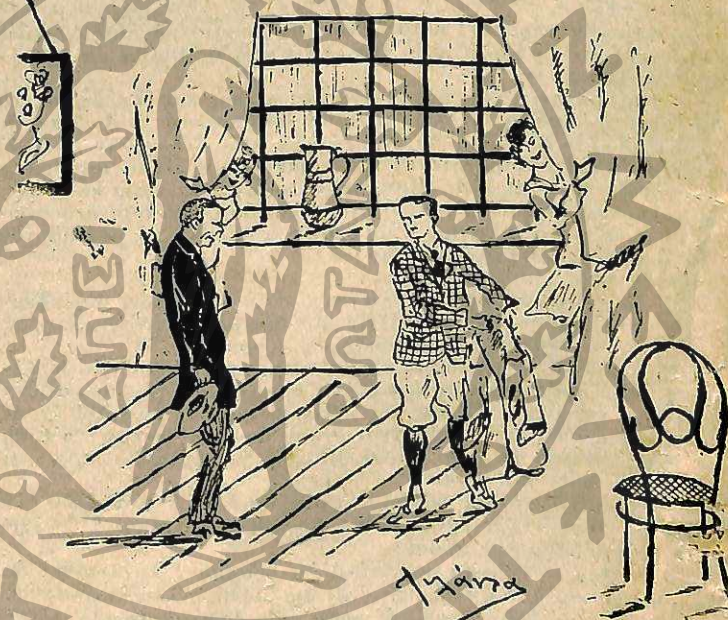
— Καὶ τώρα, Ἀνανία μου, πάρε κουράγιο, γιατί ἀρχίζουμε τὸν μεγάλο σωρὸ. Εἶναι οἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων πού διηγούνται ἐπεισόδια δικὰ τους.

— Ἀγάπη, τῆς ελπ. κάνε ἕνα πεντάλεπτον διάλειμμα, γιὰ νὰ ξελαλιστώ κι' ἐγὼ λιγάκι καὶ νὰ ξεβραχνιάσῃς καὶ σύ. Κάνει καὶ τόση ζέστη!

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε ἡ 'Αγάπη, ἀλλὰ θὰ δροσιστοῦμε μετὰ τὰ ἀνέκδοτα τῶν παιδιῶν. Γιὰ τὸ χατήρι σου ὅμως θὰ διακόψω γιὰ λίγη ὥρα.

Μόλις πέρασαν δύο λεπτὰ, ἡ 'Αγάπη ξανάρχισε:

— Πρώτη-πρώτη, ελπ. ἔχουμε ἔδω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κώστα Παπαγεωργίου, πού διηγείται πὼς μιά φορὰ πῆγαινε περὶπατο μετὰ τὴν ἀμάξι, μετὰ τοὺς γονεῖς του καὶ μετὰ τὰ ἑαδελφία του. Ἐκεῖ λοιπὸν πού περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα ἐρημικὸν τόπον, τὸν ρώτησε ἡ ἑαδελφούλα του. «Ποῖα ἐκκλησία εἶναι αὕτη;» κι' ἐκείνος τῆς ἀπάντησε: «'Ο Προφήτ' Ἠλίας.» Ἡ ἑαδελφὴ του, μόλις ἀκούσε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τρέμῃ, κι' ὅταν ὁ Παπαγεωργίου τὴν ρώτησε τί ἔχει, τοῦ εἶπε ὅτι φοβόταν μήπως τὴν αἰχμαλωτίσῃ ὁ Μπέμπης μετὰ τὸν Φούσκα καὶ τὴν Φερρονία. Φαντάσου πὰ γέλια!

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τῆς Λιλάντας. Σκίτσο τῆς Ἰδίας.

βαρύ για το στομάχι, αλλά αυτό δεν το είχε καταλάβει ο Γιαννάκης.

— «Οραίο! είπα. Μπράβο του *Μήλ-Βήν*. Για να δούμε τώρα τι λέει και ο *Μανντόφ*. Η δική του απάντηση δεν είναι αυτή που κρατάς;

— Η δική του είναι, αλλά δεν είναι και τόσο κολακευτική για σένα. Τά έχει βάλει μαζί σου για την ερώτηση της 35ης Κυριακής. Καλύτερα, λέει, θά ήταν να τον ρωτήσης τι τον έκανε να κλάψει περισσότερο; αλλά ξέρει πως αυτό φυλάς να το ρωτήσης μετά την κρίση. Μολαταύτα τον *Μανντόφ* τον έκαναν να γελάσει περισσότερο: πρώτο, ο μπαμπούλας που σχεδίασε ο αδελφός του για να τρομάξει το αδελφάκι τους όταν ήταν μικρό και νιαούριζε. Δεν έχω ανάγκη να σὸν περιγράψω, γιατί τον βλέπεις μοναχός σου. Κρίμα μόνο που δεν είσαι μαρὸ για να σὸν δείχνουμε και σένα όταν κλαίς.

— Εὐτυχώς!...

— Το δεύτερο πράγμα που έκανε τον *Μανντόφ* να γελάσει πολύ, είναι όταν μιὰ φορά κατέβαινε τη σκάλα μ' άλλους δυο, ο ένας πίσω από τον άλλον, και είχανε κι' οί τρεις τους τὰ χέρια από πίσω. Ήτανε, λέει, ιλαροτραγωδία και για ξύλο. Έκεινο όμως που τον έκανε να γελάσει περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είναι όταν μιὰ μέρα είπε ο δάσκαλος σ' ένα συμμαθητή του: «Κολοκυθοπορόπουλε! (άρα γε έτσι να τον λένουν;) κοίταξε άλλοτε να γυαλίσης τὰ μαλλιά σου και να χτενίσης τὰ παπούτσια σου, γιατί θά μείνης τιμωρία». Φαντάσου λοιπόν τον Κολοκυθοπορόπουλο να γυαλίσει τὰ μαλλιά του και να χτενίσει τὰ παπούτσια του, η μάλλον δεν έχει ανάγκη να τον φαντασθής, γιατί τον βλέπεις στο σκίτσο του *Μανντόφ*. Και τώρα έρχεται η *Διάντα*, που μὰς διηγείται πως ένας νέος ζωγράφος που είχαν γνωρίσει πρό ετών στις Μυκήνες, παρέσυρε μιὰ μέρα έναν δυστυχισμένο Γερμανό αρχαιολόγο, για να του δείξει τάχα κάτι αρχαιοτήτες που είχαν κρυμμένες στο σπίτι του. Όταν δὲ ἐφθασαν εκεί, του παρουσίασε τὴ μπλούζα του τῆς ζωγραφικῆς, λέγοντας πως είναι ἡ ἐσθὴς τῆς Κλυταμνήστρας, ἕνα αἰγινίτιο κανάτι για ἀμφορέα, και δύο μπουτίλιες με μύρα για δοχεῖα με μένες πίσω ἀπ' τοὺς μπεντεδες τοῦ ἀτελιέ και είχαν σπαρτάρει σὰ γέλια. Μὰ ξάφνου ἡ ὄψη τοῦ ξένου φωτίστηκε και, ἀλλάζοντας ἐντελὸς ὄφρος, φώναξε ἐνθουσιασμένος:

«Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀμφορέας! Ἐδὼ εἶναι ἡ ἀμβροσία! Ἐκεῖ ἡ ἐσθὴς τῆς Κλυταμνήστρας! Καὶ σεις, φίλε μου... εἰσθε ὁ Ἀγαμέμνων! Ζήνι, βασίλει!»

— Πολὺ ἀνεξίκακος ἦταν ὁ καίμενος ὁ ἀρχαιολόγος, εἶπα ἐγὼ. Ἀν ἦμουν στὴν θέση του, θά ἔλεγα: «Και αὐτὸ εἶναι τὸ σκίτητρον τοῦ Ἀγαμέμνονος!» και θά σήκωνα τὸ μπαστούνι μου και τὰ παρακάτω τὰ ἐννοεῖς...

— Μὰ μπορεί να μὴν εἶχε μπαστούνι, εἶπε ἡ Ἀγάπη και ὕστερα ἔβαλε κατὰ μέρος τοὺς σωρούς, τράβηξε τὴν καρέκλα τῆς και ἄρχισε νὰ ἀερίζεται μ' ἕνα χαρτί.

— Ε, τῆς εἶπα, τί σταμάτησες; ἐμπρός, διάβαζε.

— Τί νὰ διαβάσω; Δὲν ἔχει ἄλλες.

— Πῶς; και ἡ ἀπάντησή για τὸ πρῶτο βραβεῖο;

— Σοὺ εἶπα ἐγὼ πως ξεχώρισα ἀπάντησή για τὸ πρῶτο βραβεῖο; Ὅσες εἶναι σὲς διάβασα.

— Ἀλίμονό μου! τὸ καλύτερο γράμμα λοιπόν θά ἔπρεπε σὰ σκουπίδια. Ποιὸν θά βραβεύσουμε τώρα;

— Μὰ, καυμένη, ἔχει πολλούς. Τὴν *Ἠλιογέννητη*, τὴν *Ἀττική Ἀγνή*, τὸν *Μήλ-Βήν*.

— Σοὺ εἶπα για πρῶτο, ὄχι για δεύτερο και τρίτο. Ἀχ, Κυριάκο, τί μὰς ἔκανε!

Και για νὰ σκουπίσω τὸν ἰδῶτα τῆς ἀγωνίας που ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό μου, ἔβαλα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη μου. Μαζί ὅμως με τὸ μαντήλι, βγήκε ἀπὸ μέσα κι' ἕνα χαρτάκι χλιοζαρωμένο.

— Τί εἶναι τοῦτο; εἶπε ἡ Ἀγάπη.

— Τίποτα, κανένα παλιόχαρτο, εἶπα και πήγα νὰ τὸ πετάξω.

— Στάσου μιὰ στιγμή, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

Πῆρε τὸ χαρτί σὰ χέρι τῆς, τὸ ξεζάρωσε και ἄρχισε νὰ διαβάει:

Ἀπάντησις εἰς τὴν 35ην Κυριακὴν
Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,
Ἄν με ρωτοῦσες τί μ' ἔκανε νὰ κλάψω περισσότερο στὴ ζωὴ μου, θά μπορούσα νὰ σοὺ ἀπαντήσω πολὺ εὐκολά. Ἀλλὰ τί μ' ἔκανε νὰ γελᾶσω;... Ψάχνω, ψάχνω και δὲν βρίσκω τίποτε. Φαίνεται οἱ λύπες ἐντυπώνονται εὐκολότερα στὴ μνήμη παρὰ οἱ χαρές. Πῶς ἀλλοίως νὰ τὸ ἐξηγήσω; Καὶ ὅμως τὸ βρήκα. Περισσότερο

στὴ ζωὴ μου γέλασα ἐν' ἀπόγευμα στὸ θέατρο, — σ' ἕνα βαριετέ. Ἐνας παλιάτσος βγήκε στὴ σκηνὴ και δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γελᾷ. Μὰ τί γέλια ἦταν ἐκεῖνα! Καὶ προκαλοῦσε τοὺς θεατὰς ἂν μπορούν νὰ κρατηθοῦν και νὰ μὴ γελᾶσουν. Ὅλο τὸ θέατρο λοιπόν, ἀπὸ ἄκρη σ' ἄκρη, γελοῦσε κι' ἐγὼ φυσικά δὲν καθυστέρησα. Τὶ περίεργο ἀλήθεια! Τὰ μεγαλύτερα γέλια τῆς ζωῆς μου ἦτανε χωρὶς αἰτία, ἀπὸ ἀπλή μίμηση.

Σὲ φίλῳ

Κουτορνίδι.

— Μπράβο! φώναξε. Τὸ *Κουτορνίδι* βγήκε ἐξυπνότερο ἀπ' ὅλους. Νὰ μιὰ σύντομη, δεμένη, πρωτότυπη, ἀληθινή και καλογραμμένη ἀπάντησις. Ζήτω, ἀδελφοῦλα μου! ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

— Ζήτω! φώναξε κι' ἡ Ἀγάπη φιλώντας με. Ἀλλὰ δὲν μὸς λές, πως βρέθηκε αὐτὴ ἡ ἀπάντησις μέσα στὴν τσέπη σου;

— Φαίνεται, εἶπα, πως ὅταν μάζευα τὰ ἄλλα γράμματα ἀπὸ τὸ κάρο τοῦ σκουπιδιάρη, τὴν ἔχωσα κι' αὐτὴ μέσα στὴν τσέπη μου και, καθὼς ἦταν σύντομη και γραμμένη σὲ λεπτὸ χαρτί, χωθήκε βαθιά και δὲν ἔβγηκε με τίς ἄλλες. Ἀλλὰ, βλέπεις, ἐπειδὴ ἦταν νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο, δὲν χάθηκε. Ἐλα τώρα, πάμε στὴν κυρία Διάπλασι, νὰ τῆς ποῦμε τίς ἐντυπώσεις μας για νὰ πονεῖμὶ τὰ βραβεῖα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κουτορνίδι* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἠλιογέννητη* [18Ε]. — *Ἀττική Ἀγνή* [17Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Διάντα* [18Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (ἀπὸ [15Ε] εἰς ἑκάστον:) *Μήλ-Βήν*. — *Ἀφρισμένο Κύμα*. — *Ἐλευθέριος Ρουσσοῦλης*. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Μανντόφ*).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκάστον:) *Περιπλοκάς, Μίρα, Καμάρι τῆς Μητέρας, Τσοῦχτρα, Μηλολόνη, Γενναία Σπάρτη, Δεπτή Μαργαρίτα*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκάστον:) *Ἀρης Μακρῆς, Δαφροστεφῆς Ὀλυμπιονίκης, Θεάσις, Ἀνθισμένη Μηλιά, Δαφνούλα, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Νέμεσις, Ἀντώνιος Δούκας, Φτέρη, Θαῖς, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Αἰβίος, Φαῖθαν, Κίρκη, Φούκας, Μεγαλόπρεπη Ἰδῆ*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκάστον:) *Κ. Παπαγεωργίου, Ἀνελώνη τοῦ Βουνοῦ, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ν. Καλογερόπουλος, Καίρινα, Σανσελῶρ, Κάμεν, Μικρὴ Ἀρτίστα, Μαρκίτα, Ἀγνή Ψυχούλα, Ἀμφιρίτη, Αἰακός, Ἐλευθέρο Πουλί, Πάτερ Παχούμιος, Ἀνδρομέδα, Νάρκισσος, Ἀγνούλα, Γλυκεῖα Χαραυγή, Φλογίτσα, Ντούγκλας, Ἐλαφίνα*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν με [5Ε] εἰς ἑκάστον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 36ην ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τὸ *Κουτορνίδι*, με τὴν ὥραία του ἀπάντησις, δὲν μὰς πῆρε μόνο τὸ βραβεῖο, ἀλλὰ μὰς ἔδωσε και τὴν ἰδέα για τὴν ἐρώτησις τῆς ἐπομένης Κυριακῆς. Ἐπίσης κι' ὁ *Μανντόφ*. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετη:

Τί σὰς ἔκανε νὰ κλάψετε περισσότερο στὴ ζωὴ σας;

Ἀλλὰ μ' ἕναν περιορισμό: ἀποκλείεται ὁ θάνατος. Ἀλλὰ πράγματα θά θυμηθῆτε, ἄλλα περιστατικὰ τῆς ζωῆς σας, και θά διαλέξετε ἐκεῖνο που σὰς προξένησε τὴ μεγαλύτερη λύπη, τὴ μεγαλύτερη τύψη και στενοχώρια, τὰ πικρότερα δάκρυα. Κι' ἐπειδὴ τὰ μικρὰ παιδιὰ κλαῖνε και στενοχωροῦνται με τὸ τίποτα, ἡ με πράγματα που ὅταν τὰ ξαναθυμῶνται πὶο μεγάλη γελοῦν, δὲν ἀποκλείεται και μιὰ ἀπάντησις παιδρὴ, κομικῆ, ἀστεία.

Ἀπαντήσεις για τὴν 36η Κυριακὴ δεκτὲς ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου.

Καν' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ἀπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Βρέθηκε κάποιος πλοίαρχος διαθέσιμος, τὸν ἔδωκαν στὸ «Σενεγάλη» κι' ἔτσι, ὅταν ὁ Μοκοκό πήγε καταλυπημένος ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν Μάριο, ἐκεῖνος τοῦ εἶπε με κέφι:

— Καὶ ποῖς σοὺ εἶπε δι χωρίζομαστε, Σοκολατάκι μου; ἄρθρω και γὼ μαζί σας, ἂν με θέλετε... Ποῖς ξέρει μήπως χρειαστεῖτε κι' ἕναν ἄνθρωπο παραπάνω, κει κάτω που πηγαίνετε. Καὶ ὁ καπετὰν Μάριος, νὰ τὸ ξέρετε, ἔχει γερὰ κότσια — ἂ, δλα κι' δλα!

Ὅλοι δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό τὸ νέο σύντροφο. Μόνον ὁ Ἡρακλῆς εἶχε μιὰ κρυφὴ ἀνησυχία, μήπως ἡ παρουσία ἑνὸς πλοιάρχου στὸ σύνταγμα τοῦ σκέπαζε κάπως τὴ δόξα τοῦ στραταρχικοῦ βαθμοῦ του. Ὅτε κι' ὁ Πατατούκας δὲν ἐπιθυμοῦσε και παραπολὺ νὰ εἶναι κοντὰ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, που τὸν ἔφερε «ἀπὸ τὴν καλὴ». Μὰ ποῖς τὸν ρωτοῦσε αὐτόν;

Τὸ ταξίδι ἐξακολουθοῦσε ἀργὸ και μονότονο, ἀλλὰ κανονικό. Σὲ ὀχτὼ μέρες ἔφτασαν στὸ Καγιές κι' ἡ συντροφία βγήκε γεμάτη χαρὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, για ν' ἀρχίσῃ τὸ νέο ταξίδι, που θά εἶχε περισσότερη κίνηση και ποικιλία.

Και πάλι ὁ Πατατούκας ἦταν ἀμύλητος και μελαγχολικός. Θυμόταν (κι' ἦταν, ἀλήθεια, νὰ μὴ μελαγχολεῖ;) πόσο ἀνετα κι' ἀρχοντικά εἶχε κάμει τὸ ταξίδι αὐτό, καθισμένος στὴ μαλακὴ καρέκλα του, ρουφώντας τὸ ρακί του και ὄνειροπολώντας... Τώρα, ὁ κόσμος εἶχε ἀλλάξει! Τώρα ἦταν ἄπλος στρατιώτης, ἀπλὴ ὀρδινάντσα, κι' ὅλοι τὸν φόρτωναν ἀγχαρεῖτες, κι' ὁ πλοίαρχος Μάριος, κι' αὐτὸς ἀκόμα, τοῦδινε διαταγές! Σ' αὐτόν, που πόζαρε κάποτε για πρωθυπουργὸς τοῦ βασιλῆ Τόφφα!

Μὰ δὲν ἔδγαζε μιλιὰ, τὰ σήκωνε δλα, σὰν καλὸς και πειθαρχικός στρατιώτης. Κι' αὐτὸ τοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Σὲ λίγο, ὁ στρατηγὸς Ἡρακλῆς τοῦδωσ' ἕνα βαθμό: τὸν ἔκανε δεκανέα. Στὴν τελετὴ τῆς ἀπονόμης τοῦ βαθμοῦ, βρισκόνταν και κάμποσοι ἰθαγενεῖς κι' ὁ Ἡρακλῆς ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν εὐκαιρία, νὰ στρατολογήσῃ τοὺς ἀνθρώπους που χρειάζονταν για τὸ καραβάνι.

Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν ἦταν φέμματα! Ὁ Ἡρακλῆς ἦταν στρατηγὸς με τὰ σωστά του. Στρατηγὸς ἑνὸς карабани ἀπὸ πενήντα κι' ἀπάνω ἀνθρώπους!

Μέσα στοὺς ἰθαγενεῖς που στρατολόγησαν, ἦταν κι' ἕνας γέρος ἀράτης, που εἶχε κάποτε ὀηρητῆσει στὸ γαλλικὸ ἀποικιακὸ στρατό.

Ὁ Ἡρακλῆς ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν ἐντύπωσιν που θάκαναν τὰ εὐρωπαϊκὰ δπλα και τοῦδειξε ἕνα δπλο Λεμπέλ: — Τὸ ξέρεις αὐτό;

Ὁ μαῦρος κούνησε τὸ κεφάλι σοδάρᾳ.

— Αὐτὸ δταν ἀγγίζει, πεθαίνει!

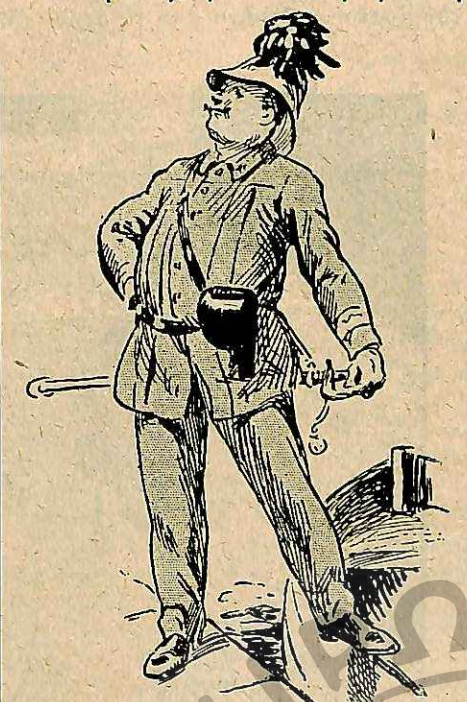
Ὑστερα τοῦδειξε τὸ κανόνι.

— Αὐτὸ τὸ ξέρεις;

Ὁ παλιὸς στρατιώτης κούνησε πάλι τὸ κεφάλι, χωρὶς ἐκπληξῆ:

— Αὐτὸ κάνει πολὺ βουή, αὐτὸ σκοτώνει ποτέ!

Ὁ Ἡρακλῆς ἔγινε ἕλος θυμὸ μ' αὐτὴ

«Ὁ Ἡρακλῆς στρατηγὸς με τὰ σωστά του!» (Σελ. 401, στ. α'.)

τὴν ἀπάντησις. Μὰ ὁ καπετὰν Μάριος εἶπε γελώντας με τὴν καρδιά του:

— Κάτι ξέρουν κι' οἱ ἀράπηδες, στρατηγέ!

Τὸ πρῶτ τῆς 1ης Μαΐου, τὸ στρατεύμα τοῦ Μοκοκό ξεκίνησε για τὸ ἐσωτερικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Πρῶτοι ἐχθροί

Οἱ πρῶτες πορεῖες ἔγιναν πολὺ εὐχάριστα. Μ' ὅλη τὴ ζέση, ὅλοι βάδιζαν καλά. Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ εἶχε πάρει τὴν τρομπέτα του και κάθε τόσο σάλπιζε χαρούμενα μάρς, που ζωογονοῦσαν τοὺς πὶο τεμπέληδες.

Ὁ καπετὰν Μάριος, με τὴν πίπα δαγκωμένη, με κάσκα ριγμένη πίσω, βάδιζε με κέφι πλάι σὲς κούνιες, δπου κουβαλοῦσαν οἱ μαῦροι τὸ Μοκοκό και τὴν Ἰολέ. Γιατὶ ἕνας βασιλιάς δὲν ταυριάζει νὰ περπατεῖ πλάι στοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους.

Ὅλα πήγαν καλὰ ἔως τὸ Κονακρὺ. Ἐκεῖ ὅμως ἄκουσαν μιὰ τρομερὴ εἰ-

δηση: Ἡ ἀρρώστια, ἡ πληγὴ τοῦ τόπου, ὁ κίτρινος πυρετός, ἦταν πολὺ ἀπλωμένη στὴ χώρα ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ Σύνταγμα Μοκοκό.

Στὴν ἀρχή, οἱ Παρισίνοι φίλοι μας τὸ πῆραν στ' ἀστεῖα.

— Δὲν κοπιάζει ὁ κύριος κίτρινος πυρετός!; εἶπε ὁ Ἡρακλῆς. Θὰ κάμουμε καλὴ γνωριμιὰ μαζί!

Ὁ Ποῦμ-Ποῦμ φαντάστηκε κιόλας μιὰ κομικὴ σκηνή, που θά γινόταν με τὴν ἀρρώστια:

— Ἀο, καλὼς τὸν κύριο κίτρινο πυρετό! Ὡ, ὦ, μὰ εἰσαι πολὺ ἀσχημος, κύριε! Κίτρινη μύτη, κίτρινα μάτια, κίτρινα μαλλιά, πρ! Δὲ σὲ φοδοῦμαι, πήγαινε ἀπὸ δῶ! Πήγαινε, νὰ μὴ σοὺ δώσω καμμὴν ἀνάποδη.

Κι' ὁ παλιάτσος κλωτσοῦσε κομικὰ τὸν ἄερα.

Μὰ ὁ πλοίαρχος Μάριος δὲν ἄκουσε με τὴν ἴδια ἀδιαφορία τὴν εἰδηση. Αὐτὸς ἔξερε τί ἦταν ὁ κίτρινος πυρετός, γιατί στὰ ταξίδια του τὸν εἶχε γνωρίσει. Γιαυτὸ λιγόστεψε τὸ κέφι του κι' ἔγινε σκεπτικός.

Οἱ πρῶτοι που τοὺς χτύπησε ὁ κίτρινος πυρετός, ἦταν δυὸ μαῦροι ἀχθοφόροι. Πέθαναν στὸ δρόμο κι' ἡ ὑπόλοιπη συνοδεία ξεκίνησε πάλι μελαγχολικά. Κι' ὁ Ἡρακλῆς τώρα εἶχε χάσει τὸν ἄερα του και βάδιζε κι' αὐτὸς κάπως συλλογισμένος.

Στὸ σταθμὸ Ταμποκαρά, τὰ πράγματα χειροτέρεψαν. Ὁ Αὐγουστός, ὁ καλὸς Αὐγουστός, ἡ ψυχὴ τῆς παρέας, ἔπρεπε ἀρρώστος. Εἶχε παλέψει τώρα και δυὸ μέρες με τοὺς πόνους και στεκόταν ὀρθιος με τὸ στανιό. Μὰ ὁ πυρετός τὸν ἔφηνε, οἱ δυνάμεις του ἔφρευαν και στὸ τέλος ἔπρεπε κάτω ἀποκαμωμένος.

— Ἀφίστε με νὰ πεθάνω, εἶπε, και πηγαίνετε, γιατί ἀλλιῶς θὰ χάσουμε ρήσετε.

Βέβαια που δὲν σκέφθηκε κανένας τέτοιο πρᾶγμα. Ἐκαμαν ἕνα πρόχειρο φορεῖο μ' ἕνα σεντόνι, κρεμασμένο ἀπ' τὴς ἄκρες σ' ἕνα ξύλο. Ἐκεῖ ὁ καυμένος ὁ πχλιάτσος κοιτόταν ἀναίσθητος, ἐνῷ ἡ καλὴ Ἰολέ βάδιζε σὸ πλάι του και τὸν φρόντιζε στοργικά. Μὰ τί μπορούσε νὰ κάμει για νὰ τὸν ἀνακουφίσει; Ὅτε γιατρός, οὔτε γιατρικό, ἐκτὸς τὸ κινίνο, που δὲν ἔφερνε κανέν' ἀποτέλεσμα.

Ἡ Ἰολέ εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο τοῦ νοσοκόμου. Σκέπαζε τὸ μέτωπο τοῦ ἀρρώστου με δροσερὰ φύλλα μπανανιάς και ἀκούμποῦσε στὰ χεῖλη του ἕνα μαντιλάκι βρεγμένο σὲ νερὸ με ἀλκοόλ. Καὶ προπάντων, προπάντων τοῦ γλύκαινε τὸν ὕπνο του με τὰ ὥραια ἀφρικανικὰ τραγοῦδια που τοῦ τραγοῦδοῦσε.

Πόσο χαρούμενη ἦταν ἡ μικρὴ ὅταν

έδλεπε στα χείλη του άρρώστου το πα-
ραμικρό χαμόγελο, ή όταν ένιωθε το
καυτό του χέρι νά σφίγγει το δικό της
μ' εύγνωμοσύνη!

Τέλος έφτασαν στο γειτονικό χωριό.
Έκει θα στάθμευαν, έως την ημέρα
πού ο Αύγουστος θα γινόταν καλά, ή
θα... — Αλλά, για το θεό, κανένας
δεν τολμούσε νά βάλει με το νου του
αυτή την τρομερή πιθανότητα. Ο Αύ-
γουστος ήταν τόσο αγαθός, τόσο δι-
καίος, τόσο καλόκαρδος! τόν αγαπού-
σαν όλοι τόσο πολύ!

Όταν ή συνοδεία μπήκε στο χωριό,
οι φίλοι μας ξαφνιάστηκαν πού τδρι-
σκαν άδειανό. Ένας από τούς μαύρους
τούς εξήγησε, ότι το χωριό αυτό βρι-
σκόταν άπάνω στη γραμμή πού είχε
ακολουθήσει ή δεύτερη άπεικιακή έκ-
στρατεία των Γάλλων κι' οι ιθαγενείς
είχαν φύγει τρομαγμένοι από το χωριό
τούς και τραδήχτηκαν στο έσωτερικό.
Ώστόσο δεν άφισαν την άπόφασή τους
νά κατασκοινώσαν εκεί, κι' άς ήταν
έρημο το μέρος.

— Άλτ, άνάπαυσις! πρόσταξε ο
στρατηγός Ηρακλής.

Ναι, μ'ά τ'α προστάγματα του Ηρα-
κλή δεν είχαν πιά εκείνη την παλιά
ζωηρότητά τους, από την ημέρα πού
ο Αύγουστος ήταν άρρώστος. Κι' ο
Πούμ-Πούμ είχε πάψει πιά νά χτυπά
τή χαρούμενη τρομπέτα του, κι' όλα
γίνονταν φοβισμένα, σ'ά νά ήταν κάτω
άπό την άπειλή του θανάτου.

Ο Πατατούκας έλαβε τή διαταγή νά
επιθεωρήσει τις καλύδες του χωριού
και νά διαλέξει μιά γερή για νά στε-
γάζουν τόν άρρώστο.

Ο Πατατούκας υπάκουσε κι' άρχι-
σε νά δοκιμάζει την άνοχη μιάς-μιάς
καλύδας με την κάννη του τουφεκιού
του. Ξαφνικά από μιά πετάχτηκε ένα
τρομερό βουητό. Ο φτωχός δεκανέας
είχ' ένοχλήσει ένα μεγάλο μελίσσι,
πού φύλλαζε άνάμεσα σ'όν τοίχο και
τή στέγη. Οι μέλισσες είχαν πετα-
χτεί και βούιζαν τριγύρω σ'όν Πατα-
τούκα, μ'ά δίσταζαν άκόμη νά του κη-
ρύξουν τόν πόλεμο.

— Εσύ μ'ή σαλέψεις! φώναξε ο Μο-
κοκό, πού κοίταζε αυτή τή σκηνή.

Μ'ά ο παλινός καθηγητής δεν ήταν,
καθώς ξέρομε, και πολύ ήρωικός σ'έ
παρόμοιους κυνδύνους. Χωρίς νά κά-
τσει νά πολυσκεφθ'ή, κούνησε άπελπι-
στικά τ'ά χέρια του και τέλος τδβαλε
σ'ά πόδια, όσο πιδ γρήγορα μπορούσε.

Στή στιγμή, όες μέλισσες είχαν
μείνει στην κυψέλη, όες μέλισσες βρί-
σκονταν σ'έλο το χωριό, χύθηκαν άκρά-
τητες άπάνω στο χοντρό Παρισινό, πού
τρέχοντας όλοένα, έσμιζε τέλος με τούς
συντρόφους του.

(Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΕ'.

Ανάμεσα σ'όν στρατιώτες, ήταν κι' ο κύρ-Μάνθος, ο άφεντικός του Μαν-
ρούκου, πού βιαζόταν νά έλευθερωθ'ή ο γαΐδαρός του για νά γυρίσει πιά στο
χωριό. Κι' άμα έφτασε σ' άπόσταση πού μπορούσε νάκουσθ'ή ή φωνή του από
τόν προφήτ' Ηλία, ο χωριάτης φώναξε μ' όλη του τή δύναμη:

— Μανρούκο μ'!... Μανρούκο μ'!... Έκει είσαι, βοέ;... Ε, Μανρούκο!...

Ο Έξυπνος γαΐδαρέλος άκουσε αυτή τή βροντερή φωνή και τή γνώρισε.
Από τή χαρά του όρησε μ' ένα γκάρισμα, άνέβηκε στο πεζούλι και πή-
δησε κάτω, για νά τρέξη σ'όν άφεντικό του. Δεν λογάριασε όμως τόν σκοινί πού
τόν κρατούσε δεμένο από τόν στύλο του αΐλ-γυρου. Κι' ο κακόμοιρος ο γαΐδα-
ρέλος κρεμάστηκε σ'άν κατάδικος!

— Α!... Ω!... Θα μού πνι-
γ'ή!... φώναξε από κάτω ο κύρ-
Μάνθος άπελπισμένος.

Γιατί από κεί πού βρισκό-
ταν, σ'ά κατσάβραχα, δεν μπο-
ρούσε νά φτάσει τόν γαΐδαρό του
παρά με γύρο. Κι' ως πού νά κά-
μη αυτό τόν γύρο, βέβαια ο Μαν-
ρούκος θα πνιγόταν.

Ευτυχώς είδε άμέσως τόν κρέμασμα ο Φούσκας και, με τόν σουγιά του, έκω-
ψε γρήγορα-γρήγορα τόν σκοινί. Κι' ο Μανρούκος, ζωντανός άκόμα, έπεσε στην
αγκαλιά του άφεντικού του.

— Ω, τί χαρά πού ένιωσαν κείνη τή στιγμή κι' οι δύο! Ο κύρ-Μάνθος
χαΐδευε τόν γαΐδαρό του και τόν φιλούσε με δάκρυα. Ο Μανρούκος γκάριζε
τουφεγά, σήκωνε ταυτιά του, κουνούσε την ουρά του, μόνο πού δεν έκλαιγε...
Επιτέλους ο κύρ-Μάνθος τόν έπιασε απ' τόν καπίστρι και κατέβηκε λέγοντας
σ'όν άλλους:

— Εγώ σ'ας άφίνω!... Βοήθα τόν Μανρούκο μου, δ'έ με νοιάζει για τούς
άλλους. Κάμετε σεις καλά! Αντίο σας!

Κι' άμα έφτασε κάτω στο δρόμο, καβαλλίκεψε τόν ζώ του και τούδωσε πη-
λάλα για τόν χωριό.

Ετσι ο πρώτος αϊχμάλωτος πού έλευθερώθηκε, ήταν ο γαΐδαρέλος.

Αλλά μαζί με τόν στρατό τής πολιορκίας, ήταν κι' ο κύριος Καραμανίας,
κι' ο Τάκης, κι' ο κύρ-Φώτης ο βαρκάσης, κι' ή κυρά-Κοσταντινιά, πάντα με
τή βέργα της. Όλοι αυτοί, άμα είδαν τή θαυμαστή άπελευθέρωση του Μαν-
ρούκου, ξεθαρεύτηκαν κι' άρχισαν νά φωνάζουν από κάτω τούς δικούς τους.
Και δεν άκουγες πιά παρά τ'ά δνόματα:

— Μπέμπε!... Νίκο!... Φούσκα!... Φεβρονία!... Σπίθα!... Μπέμπε!...
Φούσκα!... Φεβρονία!...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τόν προηγούμενο —

Γι' αυτό στάθηκε στην όχθη όσο
μπόρεσε. Σ'άν είδε όμως πώς ο Κάρρ
κυνηγούσε τόν μικρό όλοένα και μα-
κρύτερα, ή άλλη μπήκε άποφασιστικά
σ'όν βάλτο, έδιωξε τόν σκυλί κι' άρχισε
νά γυρίσει με τόν παιδί της π'όν τόν δά-
σος. Οι άλλες είναι πολύ πιδ έπιτή-
δειες από άλλα ζώα νά περπατούν έ-
πάνω σ' ένα τόσο άσταθές έδαφος και
φαινόταν ότι ή μητέρα του μικρού θα
τό κατάφερνε νά φθάσει ως την στε-
ρηά. Ένώ όμως είχε φθάσει έντελώς
κοντά στην όχθη, βούλιαξε ένα καλάμι
δπου είχε πατήσει τόν ποδάρι της μέσα
σ'όν βούρκο και βούλιαξε κι' αυτή μα-
ζί του. Έβαλε όλη της τήν δύναμη για
νά μ'ορέσει νά βγ'ή από τόν βούρκο,
άλλά δεν εύρισκε κανένα μέρος πού νά
πατήσει στεριά τόν πόδι της και έτσι
βυθιζόταν όλοένα και βαθύτερα. Ο
Κάρρ στεκόταν άκίνητος στην όχθη
και μόλις τολμούσε ν' άναπνεύσει και
δταν είδε πώς ή άλλη δεν μ'ορέσει νά
βγ'ή μονάχη της, τόν έβαλε σ'ά πόδια
κι' έτρεχε με όλη του τήν γρηγοράδα.
Γιατί έσκέφθηκε τόν ξύλο πού θα έτρω-
γε δταν γινότανε γνωστό ότι αυτός
είχε κύννησει την άλλη μες σ'όν βάλ-
το, και γι' αυτό τόν λόγο δεν μ'ορέσει
νά μείνει περισσότερο εκεί και δεν
ήσυχασε παρά δταν έφθασε σ'όν σπίτι.

Αυτό τόν έπεισόδιο θυμήθηκε λοιπόν
τώρα ο Κάρρ και τόν συλλογίζεταν με
μεγαλύτερη τύψη από κάθε άλλο ά-
σχημο παιχνίδι πού είχε παίξει σ'ά
ζώα του δάσους. Ίσως κι' έλας νά συ-
νέδαινε αυτό γιατί δεν θέλησε πραγ-
ματικά νά βλάψ'ή την άλλη και τόν μι-
κρό της, αλλά χωρίς νά θέλη έγεινε
αίτια του θανάτου τους.

«Αλλά ίσως νά είναι ζωντανά άκό-
μη, σκέφθηκε ο σκύλος ξαφνικά. Εξού-
σαν δταν έφυγα απ' τόν βάλτο. Μπο-
ρεί νά τόν κατάφεραν νά σωθούνε.

Ο Κάρρ ένιωσε μιά άκατανίκητη
δρεξη νά μάθ'ή τί απέγιναν τ'ά δύο ζώα
ένόσω άκόμα είχε καιρό. Είδη ότι ο
δασοφύλακας δεν είχε δέσει και πολύ
στερεά τόν σκοινί. Έκανε ένα ξαφνικό
πήδημα π'όν τόν πλάι, έλευθερώθηκε
από τόν σκοινί και χύμηξε σ'άν τρελλός
σ'όν δάσος, π'όν τήν μεριά πού βρί-
σκονταν ο βάλτος. Ο δασοφύλακας δεν
πρόφτασε ούτε καν νά σηκώσει τόν ντου-
φέκι του, τόσο γρήγορα χάθηκε τόν σκυ-
λί από μπροστά του.

Ο δασοφύλακας δεν μ'ορέσει πιά νά
κάν'ή τίποτε άλλο παρά νά τρέξ'ή πίσω
από τόν Κάρρ, και δταν έφθασε σ'όν
βάλτο, ο σκύλος στέκονταν κίόλας λίγα
μέτρα μακρύτερα από την όχθη και

ούρλιαζε με όλη του τήν δύναμη. Ο
δασοφύλακας έσκέφθηκε πώς έπρεπε
νά ιδ'ή τί σήμαινε αυτό τόν πράγμα.
Ακούμπησε με προσοχή τόν ντουφέκι
δίπλα του σ'όν χώμα και σ'όρθηκε με
τήν κοιλιά π'όν τόν βάλτο. Δεν είχε
προχωρήσει και πολύ, δταν αντίκρυσε
μιά θηλυκιά άλλη νά'ναι πεσμένη επά-
νω σ'όν βάλτο και δίπλα της τόν μικρό
της. Η άλλη ήταν νεκρή αλλά τόν μι-
κρό ζούσε άκόμη μ'έλο πού φαινόταν
έντελώς άποκαμωμένο και δεν μπορού-
σε νά κουνήθ'ή καθόλου. Ο Κάρρ στε-
κόταν δίπλα τους. Πότε έσκυβε και έ-
γλυφε τόν μικρό, πότε έγαύγιζε ζητών-
τας βοήθεια. Ο δασοφύλακας σήκωσε
τόν μικρό και τδγαλε στην όχθη. Ο-
ταν λοιπόν ο σκύλος είδη πώς τόν μικρό
έσώθηκε, έκανε σ'άν τρελλός απ' τήν
χαρά του. Πηδούσε γύρω από τόν δα-
σοφύλακα, τόν έγλυφε τ'ά χέρια και
γαύγιζε χαρούμενα.

Ο δασοφύλακας πήγε τόν άλκακι
σπίτι του και τδβαλε σ'όν σταύλο σ'έ-
να παχνί. Έπειτα πήρε μαζί του κι'
άλλους για νά βγάλουν την νεκρή άλ-
κη από τόν βάλτο και μόνο άφ'ού τέ-
λειωσε όλα αυτά, θυμήθηκε πώς έπρε-
πε νά σκοτώσει τόν Κάρρ. Σφύριξε τόν
σκυλί πού σ'έλο τόν διάστημα δεν εί-
χε φύγει διόλου από κοντά του, και
τράβηξε πάλι μαζί του π'όν τόν δάσος.
Ο δασοφύλακας τ'αδούσε ίαια τόν
δρόμο του. Έξαφνα όμως έδειξε πώς
άλλαξε σκέψη, γιατί γύρισε πίσω και
διευθύνθηκε π'όν τόν σπίτι του κυρίου
του.

Ο Κάρρ τόν είχε ακολουθήσει πρό-
θυμ' σ'άν είδη όμως πώς ο δασοφύλα-
κας γύρισε πίσω και τράβηξε κατά την
παλιά του κατοικία, άρχισε νά γίνε-
ται άνησυχος. Αχ, δ'ίχως άλλο ο δα-
σοφύλακας θα είχε καταλάβει ότι ο
Κάρρ ήταν ο αίτιος του θανάτου της
άλλης και γι' αυτό τόν οδηγούσε τώρα
σπίτι του, για νά τόν δώσουν κίόλα
ξύλο π'όν πεθάνη.

Τόν ξύλο όμως ήταν τόν χειρότερο
πράγμα πού μπορούσε νά πάθ'ή ο Κάρρ,
και μ' αυτή την ιδέα δεν μ'ορέσει πιά
νά κρατήσει τόν κουράγιο του. Κρέμα-
σε τόν κεφάλι του, και δταν έφθασαν
σ'όν σπίτι, δεν κοίταζε καθόλου μπ'όν
του άλλ' έκανε σ'άν νά μ'ήν γνώριζε
κανένα.

Ο άφέντης στεκότανε στην πόρτα
σ'άν έφθασε σ'όν σπίτι ο δασοφύλακας
με τόν σκυλί.

— Τί σκύλος είναι αυτός πού έχεις
μαζί σου, δασοφύλακα; ρώτησε. Δεν
είναι ο Κάρρ μας; Αυτός έπρεπε νά έ-
χει τώρα και τ'όσην ώρα σκοτωθεί.

Ο δασοφύλακας τότε διηγήθηκε την
ιστορία με τις άλλες. Ο Κάρρ όμως
ζάρωσε όσο μπορούσε περισσότερο και
χώθηκε κάτω από τ'ά πόδια του δασο-

φύλακα για νά μ'ήν τόν βλέπει κανείς.
Αλλά ο δασοφύλακας δεν διηγήθη-
κε την ιστορία όπως νόμιζε ο Κάρρ.
Απεναντίας τόν έπαινεσε εξαιρετικά
και είπε ότι τόν σκυλί δ'ίχως άλλο θα
γνώριζε ότι οι άλλες βρίσκονταν σ'έ
κίνδυνο και θέλησε νά τις γλυτώσει.

— Τώρα ο κύριος μπορεί νά κάνει
τόν σκυλί, τι θέλει, είπε. Εγώ μιά φο-
ρά δεν μπορώ νά τόν σκοτώσω.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΣΥΡΑΚΟΥΣΑ

Της Ρίτας Μπούμη

Πάνω απ' τ'ά τείχη τ'ά παλιά,
σ'άν σ'έ ψηλή άητοφωλιά,
άραδιασμένα σ'ή σειρά
τ'ά σκοτεινά δρομάκια,
και σ'ή φτωχή τή γειτονιά,
σ'έ μ'όν άπόμειρη γωνιά
παίζουν άμάρδες, βρώμικα,
ξυπόλυτα παιδάκια.

«Εδώ σπιτάκια φτωχικά,
όλα παλιά, μεσαιωνικά,
πού εύλαβικά σεβάστηκαν
σ'όν πέρασμα οι Αϊώνες»
και παρατέρα, ταπεινή
σ'άν μ'όν άρχόντισα σεμνή,
μιά έκκλησία με κάτασφρες
μαρμάρινες κολόννες.

Παρέκει σ'όν γοτθικό
πού ένα χέρι άπλοικό
σ'έ ένα μπαλκόνι άπλωσε
τ'ά ρούχα τής μπουγάδας·
πάνω απ' τις στέγες σκοτεινός
προβάλλει λίγος σφράνός
πού τόν μαυρίζει ο πυκνός
καπνός μ'ας καμινάδας.

Σ'έ μ'όν αΐλη οι νοικοκυρές
μαυροντυμένες, καθαρές.
φιλοκουβέντα άρχισαν
για νά περάσει ή ώρα
και με άφέλεια ή καθημέ-
ια, με κακή πρόθεση χαμμιά,
βγάζουνε όλα τ'ά άπλυτα
τ'ής γειτονιάς σ'ή φόρα!

Μ'ά σ'έ πλατείες σ'ά φωτιά
του ήλιου ή φλογερή ματιά
ανάβει σ'ά μιά πυρκαγιά
πού σου θυμίζει Άθήνα!
Κι' εκεί στην άκροθαλασσία,
κάτω απ' τ'ών δέντρων τή δροσιά
ο κόσμος πάει νά δροσιστή
τόν βράδι, σ'ή Μαρίνα.

Κάτω απ' τ'ά τείχη, σ'ά ρηχά,
δύο ψαροπαΐδια, μοναχά,
μ'έ ένα ραβδί άγκυλωτό
ψάχνουνε για καβούρια·
πέρα σ'όν πέλαος, άνοιχτά,
μιά βάρκα όλόισα πετά
σ'άν τόν δελφίνι σκίζοντας
τ'ά κύματα με φούρια!

«Ο Συρακούσα μαγική,
πού ή σκέψη μου νοσταλγική
κάποιο θλιμμένο σούρουπο
ζητεί νά σ'έ επανιδ'ή!
Πώς σ'έ δροσιζει άπαλά,
ή Άρεθούσα πού άγοικυλά
τ'ά κρουσταλένια της νερά,
σ'όν άγαλμα του Άρχιμήδη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η «ΚΥΡΙΑΚΗ» κατέκλυσε δλο σχεδὸν τὸ φύλλο, — ἔ, δικαίωμα της, — καὶ δὲν ἄφησε τόπο οὔτε γιὰ Σελίδα Συνεργασίας, οὔτε γιὰ Ἀλληλογραφία. Κι' ὁμῶς δὲν πιστεύω νὰ εἴθε δυσάρεστημένοι. Ἡ «Κυριακή» εἶνε πάντα τόσο ὁμορφὴ! Κι' ἐξαιρετικὰ ἡ σημερινή μετ' τὸ σπαρακτικό της ἐπεισόδιο, τίς νόστιμες ἀπαντήσεις καὶ τὰ χαριτωμένα της σκίτσα, πού τὰ περισσότερα, καθὼς βλέπετε, εἶναι ἔργα συνδρομητῶν. Γιατὶ δὲ λατὰ δημοσιεύσιμα σκίτσα πού βρῆκα σὲ ἀπαντήσεις, τὰ ἐβαλὰ. Δυοδαμὰ μάλιστα πού χάθηκαν τοῦ Θέσπι, γιατί κι' αὐτὰ θάταν βέλεια καλὰ. Τώρα συγχαίρω τὸ Κουτορνίδι γιὰ τὸ βραβεῖο καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία του, γιὰ νὰ τὴ βάλω στὴν 36ῃ Κυριακῇ, ὅπως στὴ σημερινή ἔχω τοῦ Φωτεινοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Δέμοντωφ, ἄ. (ἄγνωστος). Πελλήνευς, ἄ. (ΒΒ). Μαναβέλα, ἄ. Κόμησσα Δαβερνῆ, κ. (ΕΚ). Ὁρφανὴ Χωριατοπούλα, κ. (ΑΣ). Ξενιτεμένο Πουλί, ἄ. (ΒΣ). Ἰερὸν τῆς Ἐλευθερίας, ἄ. (Ταξάν). Ἀλῆ-Πασάς, ἄ. (***)

Εἰς ὅσους μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, θάπαντῶ, ἔστω καὶ μὲ λίγα λόγια, στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 8 Δεκεμβρίου)

658. Λεξιγραφίος

Ζῶο μυρηκαστικό
Κι' ὄνομα ἀσυναίρετο
Συγκροτοῦν διηρηκὶ
Βασιλέα ἐξαίρετο.

Νίκος Ἀργυρίου

659. Λογοπαικτικὸς Λεξιγραφίος

Ἐκεῖνο πού θὰ χρειασθῶ
Σὰν κάτσω στὸ γραφεῖο,
Γίνεται μ' ἓνα μοναχὸ
Μὰ δόλομαυρο ψηφίο.

Ἀρίων

660. Μεταγραμματισμός

Βγάλε κάπα, βάλε ζῆτα
Καὶ ἀφαίρεσ' ἓνα ρῶ,
Κι' ἀπ' τὸ μέγα ψάρι κοίτα
Ἀνδρα ἅγιο, ἱερό.

Καπετὰν Φασαρίας

661. Τονόγραφος

Ὁ τόνος κατεβάστηκε
Τοῦ ῥήματος καί, τήρα!
Ἀμέσως παρουσιάστηκε
Ἀμελιχτὴ ἡ μοῖρα.

Λιλιάννα

666. Πυραμίδας

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * + * * *
* * * + * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως φιλόσοφος. Ὁρίζοντιως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰς — συμφωνῶν, πτηνόν, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, χώρα τῆς Ἑλλάδος, ἱστορικὴ πόλις τῆς Μακεδονίας.

Μαῦρες Ἀετὸς

663. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 — Σοφώτατος
2 4 5 — Περνῶ...
3 4 5 6 7 4 — Ἀγγεῖον
4 7 6 2 4 — Ὀμιλεῖ
5 4 5 4 5 6 — Ὅρος
6 5 4 5 1 — Πόλις
7 4 2 1 — Ἐνδοξος

Πέτρος Ριοναί

664-668. Φωνηεντόγραφος

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε φωνήεντος, ὁσαςδήποτε φορές ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

βλκλ, πξρ, ρββρ, σδμρλν, σξλπ.
Περσὺς

669. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Τάρχικα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικόν:

Ἐαρ, ἐγείρω, πεδιάς, γῆρας, ἐμπρός, ἐπί, σκότος, φίλος, πεζός, τόλμη, πολύ, κατά.

Δ. Π. Κ.

670. Φωνηεντόλιπον

* - σφς - σν - διμ

Βέλγας

671. Ἰνδικὸς Γρίφος

τ1 (ἄρθρον) - λ9 (ἀπαρέμφατον) - ε3 (ῥημα) - φ9 (ἀπαρέμφατον).

Νίκη τοῦ Παιωνίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

672. Enigme

Mon éclat éblouit le plus noble des sens ;
Il faut me presser pour me [faire ;

Si celui qui me tient me presse [se trop longtemps,
Je redeviens ma propre mère.

Εὐελπίς

673. Rébus

M' an tir C P H
Φαέθων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

438. Δουλοῦδια (Δουλοῦ, διά.) — 439. Νερό (ναί, ρῶ). — 440. Φιλύρα-λύρα. — 441. Ποδιά - ροδιά (ροδιά καὶ ροδί.) — 442. Πελιάς-Πλειάς. — 443. Μ

ΤΙΣ

ΠΥΔΝΑ

ΣΕΡΑΠΙΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

444. ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ (λύσις, Σαμος, Ἰόλαος, μύλος, ἄλας, χαμαί, ὄχλος.) — 445. ΤΑΡΑΣ (Ταραχή, Ἀγράφος, Ρυπαρός, Ἀγοράζω, Σκοτεινός.) — 446. Ὁ Λύκος ἀπὸ τὰ μετρημένα τρώει. — 447. Τὰ ἔξοχα εἰσὶ σπάνια. (Τὰ ἔξ, ὅα εἰς Ἰσπανία.) — 448.

DE LICE

ETOLE

LOBE

ILE

CE

E

449. De grande montée, grande chute. (D grand et msn thé, grande chute.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος ἀρραφός, δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 23 εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τόπολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' — 946)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ

Ἀποτελέσμαν Β' διαγωνισμοῦ. Λίγα ἀπαντήσεις. Βραβεύονται: Σκανδαλίστικο Διαβολίσι, Παπαδοπούλου, Πούλια, Σύνδεσμος Διαδόλων. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. Στείλετε ταχ/κά. ΝΕΑ Ἀἴς: Γεώργιον Κ. Παπαγεωργίου, π. ρ. Ἀνδρίτσαιναν.

(ΚΖ' — 957)

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΕ, σὰν πολὺ κουτόσπορο νάφαις. Ἀκούς 30 ἀνακαλύψεις!! Προσοχὴ γιὰτὶ θὰ πάρεις κατήφορο... ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΙ, ἐνεργεῖτε ἀγνοία τοῦ Ἀντιπροέδρου;...

Γενναῖα Σπάρτη

(ΚΖ' — 958)

Καπετὰν Φασαρίας — Γεώργ. Κουτρούδης. Τὴν ἐπάθεσ, μωρό μου. Διπλωμάτης

(ΚΖ' — 959)

Ἀτρήμτο Ἐξωνάκι — Σαραντάρης. Ἀεὺααα!... ΚΑΠΟΙΟΙ

(ΚΖ' — 960)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσμεν 45ῃ ἡμέρῃ διαγωνισμὸν καρτὰν. Βραβεῖα 5 Ἀἴς: Γεώργιον Κ. Παπαγεωργίου, π. ρ. Ἀνδρίτσαιναν.

(ΚΖ' — 961)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Ἀπαντήσεις 10. Βραβεῖα: Α' Κεραυνός, Β' Ἀμλετ, Γ' Ἀστραπόδροντο. Ἀποστείλατε 5 δρ. διὰ ταχυδρομικὰ. Ἀἴς: (ΚΖ' — 531). Ὁ σύλλογος διαλύεται ἐνεκεν λόγων.

(ΚΖ' — 962)

Νικ-Κάρτερ (Πλυτ), ἤθελες νὰ κάνῃς τὸν ἐξυπνο, ἀλλὰ τὴν ἐπάθεσ. Εἶσαι δεινὸς ἀποκαλυπτής! Ἀεὺααα!

(ΚΖ' — 963)

Πᾶσι ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Εὐχαριστῶ ἐκείνους πού μοῦ χάρισαν εὐχαριστὲς στιγμὲς μὲ κείνα πού μοῦ στείλαν.

ΑΒΑΡΟΝ ΤΟΥ 21

(ΚΖ' — 964)

Τοὺς «Σωματοφύλακες» θὰ τοὺς ἐκλέγω, γιὰτὶ μοῦ κάθισαν στὸ ρουθόβι. Συμμαχῶ μὲ τοὺς ἀντιπάλους τῶν, γιὰ νὰ τοὺς ἐμπροσθεύω πληροτέρας! Γράψτε μέσον Διαπλάσεως ἢ δι' Ἀγγελίας.

ΜΑΝΑΒΕΛΑ

(ΚΖ' — 965)

Συρκοῦ, Ἀμλετ, Κολοκυθόσπορε, Ἰδανισμέ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικὰ: Ἀἴς: μοῦ: Ἀλεξόπουλον. Φυλῆς 89Α, Ἀθῆναι.

Εὐγενὲς Ἰδανικόν.

(ΚΖ' — 966)

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

ΦΙΛΑΡΟΙ!... Ὅταν φλαυρόντας κἀνεῖς λέει πὺς ἔχομε νταντάδες (!); θὰ πᾶς ἔρερι ἀσφαλὸς καὶ κάτω ἀπ' τὰ ψευδώνυμά μας!! Σὰς προκαλοῦμε λοιπὸν νὰ μᾶς ἀποκαλύψετε εἰς τὸ 48ο φυλλάδιον! Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴ φήμη (!) σας. Ἀλῶστε δὲν σας εἶναι κόπος... μᾶς ἔχετε.

(ΚΖ' — 967)

Δὲν κροῖομαι καὶ κἀνὰ καὶ οἱ δυὸ λάθος. (Σημ. Διαπλ. — Δὲν εἶναι οὔτε Κιτάνιδης οὔτε Γιάννης Λαγούδακας...)

ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

(ΚΖ' — 968)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ

«Σωματοφύλακες», τόσο πολὺ σας πειράζει ἡ ἔσθη ὥστε νὰ παραλογεῖτε; Στὰ σωστά σας, νήπια, μᾶς καλεῖτε σὲ μονομαχίαν: Λοιπὸν, κκ. (Σωματοφύλακες, δεγόμεθα περιμένοντες νάχηστε. Ἡ δὲ ἀποκαλύψις τοῦ Παρατηρητοῦ Ἀθηνῶν, τὴν ὁποῖαν, εἴτε ἀληθῆς εἴτε ἐσφαλμένη εἶναι, θέλομεν ἐκδικηθῆ ἀγῶνις, μαθετε, ὅτι ἐδείξατε ὅλο τὸ μέγεθος τῆς ἀνανδρίας σας.

Στὴν «Ε. Κ. Α.» δὲν εἰσαίτε, γιὰτὶ μόνον μᾶς θέλομεν νὰ σοῦ δείξουμε τὴν ἀξία σου, κι' ἀδικα παιδεύσαι! Γιὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Κίνασον, τὸν μῆσαντας νάποκαλύψωσι μὲλῃ μᾶς ἐπιφύλασσομε. Τοὺς μὴδὲν ἀξίζοντας καὶ ἐπιδεικνυμένους Διαβολήκους παραπέμπομεν στήν (ΚΖ' — 541). «Τριανδρία», θάρρη κι' ἡ σειρά σας...

Πάτραι, 15/7/1927.

Ὁ Πρόεδρος

ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΟΣ

(ΚΖ' — 969)

Εὐχαλοῦσθὲ ἡ ΦΙΛΑΡΙΑ: Πανταχοῦ Πάρον — Νέλλη Καλογοπούλου, Ἀφρα τοῦ Εὐδείου — Ἀγνιτοῦλιδου, Τῶν Μονάχων — Ραβδὰ! Ἀεὺααα βρέστε μᾶς!!!

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΙΛΑΡΩΝ

(ΚΖ' — 970)

Νεράϊδα τοῦ Γιάλοῦ, προσπάθησε... διότι... (Σημ. Διαπλ. — Ἡ Ἀριστοκράτεια δὲν λέγεται Γιαννολοῦς.)

Ἀριστοκράτεια

(ΚΖ' — 971)

Ἀποτελέσματα πρώτου διαγωνισμοῦ μου. Ἐλαβὰ 12 ἀπαντήσεις. Βραβεῖον τὴν Μ... (διεθνήσι σας;) (Τόμος Α' περιόδου) καὶ Σύλλογο Κινητῶ (Στέλλα Βιολάντη). Τοὺς ἄλλους πού με τίμησαν με τὴν καρτοῦλα τοὺς εὐχαριστῶ. Νέμεσις, Μ. Μυστικὰ ἔστωκα. Δὲν ἐλάδατε;...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

(ΚΖ' — 972)

Ἀμλετ, ἐπειδὴ δὲν ἔχω τὴν ἰδικὴν σου εὐφυῖαν, παῦς καθε σὺτήριον μαζί σου! Προσκοπάκι, τότε γιὰτὶ λέγεσαι προσκοπάκι καὶ ὄχι πρόσκοπος! Ἄφην, διάδαε τὴν (ΚΖ' — 770) ἄγγελία!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

(ΚΖ' — 973)

Ἀτρήμτο Πολεμιστὰ! Δὲν εἶσαι ἀρετὰ ἀτρήμτος νὰ με πολεμήσης!! Εἶσαι ὁ Γλαυκοφάνης!!

ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΦ

(ΚΖ' — 974)

Τώρα μὲ γέννηε ὁ (Ἀλῆ-Πασάς, ἀλλὰ πρέπει νὰ φοβάσε, διότι, μετὰ τὰ βασανιστήρια τοῦ θά ἀποκαλύπτεθε μόνον σας.

Ἀλῆ-Πασάς

(ΚΖ' — 975)

Υπακούσατε εἰς τὰς διατάξεις. ἔχετε τὴν φιλιαν μου, τὰ μόνον μέσο νὰ μὴ βασανισθῆτε.

Ἀλῆ-Πασάς

(ΚΖ' — 976)

Ὅσοι δέχονται τὴν φιλιαν μου ἔς γράφουν εἰς Μικρὰς Ἀγγελίας: Ἀλῆ-Πασά, θέλω τὴν φιλιαν σου.

Ἀλῆ-Πασάς

(ΚΖ' — 977)

Ταξάν, γράψε εἰς Μ... ἄς Ἀγγελίας Ἀἴσιν σου.

Ἰερολοχίτης

(ΚΖ' — 978)

Οἱ ἈΛΛΑΞΕΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.